

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Suster

genaamd  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1033

GOUD AAN HET SLAVEN MEER.

20 cent



Terzijde van het ongebaande pad lag een man op den rug uitgestrekt.

NIEUWE SERIE

# Goud aan het Slavenmeer!

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## HOOFDSTUK I.

### NOORDWAARTS.

De trein raasde sedert vele uren onophoudelijk voort, na omstreeks acht uur in den morgen het belangrijke kruispunt Edmonton te hebben verlaten, in den staat Alberta.

De zomer neigde naar zijn einde en over een paar weken zou de beroemde Canadeesche herfst de „Indiaansche Zomer” inzetten.

De warmte was zeer groot ofschoon overal raampjes openstonden en een groot aantal passagiers poogden wat frischheid te veroveren, op de ruime platforms, die zich voor en achter de lange spoorwagens bevonden.

Op het achterste, het groote uitzichtplatform, was het zelfs zoo vol, dat men zich nauwelijks kon verroeren.

Dit was een trein, in klassen verdeeld, juist zooals in het Moederland, en in tegenstelling met de groote treinen in Amerika, die slechts een klasse tellen.

In een compartiment van de eerste klasse, zaten drie mannen, die daar eenige passagiers waren.

Een hunner viel aanstonds op door zijn krachtige lichaamsbouw, die sterk deed denken aan de gestalte van den vroeger zoo bekenden Maciste, den Italiaanschen reus, die een paar jaren de hoofdpersoon was in de films die naar hem waren genoemd.

Alleen was hij niet zwart, maar hij was een echte, blonde zoon van Schotland, met vlasblond haar en trouwe, blauwe oogen.

Hij zat bescheiden in een hoekje, en keek maar naar buiten, door het geopende raam en de windstroom deed het blonde haar telkens opwaaien van zijn voorhoofd, niet al te hoog en ook niet zeer breed, maar waarachter men trouw, oprechtheid en ook veel koppige wilskracht vermoedde.

Schuin tegenover zaten twee mannen in een vrij levendig gesprek verdiept.

Wij kunnen ze wel aanstonds aan den lezer voorstellen.

De oudste met zijn fijnbesneden gelaat, waarop veel smartelijke ervaringen hun sporen

hadden achtergelaten, met de groote, doordringende, grijze oogen en het blanke, hooge voorhoofd was Lord Edward Lister, geheeten John Raffles, de groote avonturier, en de man die naast hem was gezeten droeg den naam van Charles Brand, en hij was zijn trouwste, waarschijnlijk zelfs zijn eenige ware vriend.

Het was een zeer gevaarlijk plan, dat Raffles destijds naar de Vereenigde Staten had gebracht, hij beoogde niets meer of minder dan den strijd te helpen voeren tegen het bandietenwezen, dat zich in den laatsten tijd vooral met ontvoeringen en andere laffe misdaden bezig hield, en toch had Brand geen oogenblik geaarzeld, Raffles te vergezellen, en de gevaren met hem te deelen, die hem ongetwijfeld zouden bedreigen — en die dan ook niet uit waren gebleven.

Meer dan anderhalve maand, hadden de twee mannen in Los Angeles vertoefd, waar de misdaad hoogtij vierde, waar iedere week een opzienbarende ontvoering bracht, waar de misdaad in haar laagste vorm welig tierde.

En tenslotte — di. was de zeer eenvoudige verklaring van hun aanwezigheid in dezen trein — had een zoodanig gevoel hen overvallen dat zij dien poel van ongerechtigheid waren ontvlucht, en nu met een vaart van negentig kilometer per uur de vrijheid tegemoet stoven, het leven in de ongerepte natuur — naar wat de Amerikanen zoo kenschetsend de „great open spaces” noemen.

Een vliegmaschine had hen naar de Staten gebracht, en die rustte thans veilig bij den ouden boer Davie in een van zijn groote schuren van gegolfd plaatijzer, en als Raffles gewild had zou op dat tijdstip een autorit van een uur of zes hem naar den piek hebben gebracht waar het toestel zich bevond, en hij zou er dadelijk weer mee hebben kunnen opstijgen en teruggaan.

Maar Raffles, noch Brand dachten op dit oogenblik aan terugkeeren.

New-York, noch Londen trokken hun aan, integendeel een onweerstandbare behoefte om de groote steden te ontvluchten, had zich na al die opwindende avonturen van hen meester gemaakt.

Het besluit was even snel uitgevoerd als genomen, want Raffles hield niet van langdurige inleidingen. Een paar valiezen werden gepakt, een paar uitnemende geweren werden aangeschaft, met de munitie die er bij behoorde, en die men overal in Canada zou kunnen aanvullen, en op een goeden avond verlieten de drie mannen het Paradijs van den filmspeler,

het Dorado, waarnaar alle nog onbekende filmkunstenaars verlangen, als het dorstende hert naar de bron — Los Angeles.

En nu reisden zij reeds drie volle dagen aan een stuk, de wagens waren dezelfde gebleven, alleen de locomotief was eenmaal verwisseld, aan de Canadeesche grens. Over een half uur zou de reis ten einde zijn, tenminste met den trein, want dan zou de stad Max Murray bereikt zijn, en met dat station tevens het einde van de lijn.

Er was slechts één punt in geheel Canada, waar een trein nog wat verder kwam, maar dat was honderden mijlen meer Westwaarts, in Britsch Columbia.

Het reizen zou, wilde men verder Noordwaarts trekken, slechts per auto, te paard — of te voet mogelijk zijn, en wat het eerste voertuig betreft — dat was natuurlijk alleen maar te gebruiken op de weinige gebaande wegen, die de groote steden met elkander verbinden. Nog altijd kan men over duizenden en nogmaals duizenden vierkante kilometers in Canada slechts het paard gebruiken, en des winters den hond, om van de eene plaats naar de andere te trekken.

Brand had het hoofd buiten het raampje gestoken, liet zijn gelaat wat afkoelen door den luchtstroom, en zeide, rondziende:

— Het is hier prachtig mooi, Edward!

— Dat is het, Brand, en dat zal het, mogen wij hopen, nog tientallen jaren blijven — totdat ook hier fabrieken gebouwd zullen worden, waar men stikstof, gloeilampen, kunstmest, vingerdoekjes of handgranaten vervaardigt. Dan zal ook hier de hemel met fabrieksschoorsteenen doorstreept worden, en de arme, geplagde mensch zal weer Noordelijker moeten trekken om dat spooksel van zijn eigen maaksel te ontvliden — de industrie en haar nasleep.

— Hetgeen niet belet, Edward, dat je het vervelend zou vinden, als je nu in plaats van een vulpenhouder een ouderwetsche kroontjespen en een lekkende draagbare inktkoker zou moeten gebruiken! zeide Brand lachend.

— Je hebt gelijk, Brand, stemde Raffles toe. Helaas heb je gelijk.

Wij hebben het onszelve te gemakkelijk gemaakt maar ik erken dat het niet anders ging. Zoodra de mensch de eerste stap op den weg van de industriele vervolmaking had gezet, kon hij onmogelijk meer terug. Zijn eigen uitvindingen dreven hem voort, onverbiddelijk — en ik zie nog geen einde.

— Ook niet na de atoomsplittingsen?

— Ook niet daarna, antwoordde Raffles.

Integendeel, dan zal het pas goed beginnen, want dan zal de nijvere en strevende mensch zulke ontzaglijke hoeveelheden energie hebben weten vrij te maken, dat het de eenvoudigste zaak van de wereld zal worden, met behulp daarvan andere planeten te bereiken, en....

— Zouden ze op Mars bier hebben mylord? klonk plotseling een zware stem uit den hoek en Henderson keek Raffles ernstig aan met zijn trouwhartige hondenoogen.

— Ze hebben er bier, James, antwoordde Brand met den grootsten ernst, maar jammer genoeg schuimt het niet!

— En waarom, als ik vragen mag, schuimt het niet, vroeg Henderson, streng als een rechter.

— Omdat de dampkring op Mars zooveel dichter is dan hier, het schuim kan de hoogte niet in, begrijp je wel? Gist en dergelijke dingen zijn op Mars onbestaanbaar. Opvliegende menschen zijn er evenmin. Zelfrijzend Bakmeel is er onbekend. Om kort te gaan, wegens de dichtheid van den dampkring moet alles bij de oppervlakte van Mars blijven.

Henderson wierp Brand een bestraffende blik toe en zei treurig:

— Ik geloof, mijnheer Brand, dat U mij voor den gek houdt.

— Slechts ten deele, James, zeide Raffles glimlachend. Dat van dien dampkring is waar!

— Wie zegt dat, mylord?

— Dat zeggen de geleerden, James!

— En hoe weten die het?

— Dat hebben zij berekend — met behulp van hun instrumenten, spectroscopen, kijkers, en fotografieën.

Henderson bleef een oogenblik in gedachten verdiept zitten.

Toen stond hij op, om de weinige handbagage uit het net te krijgen, en verklaarde, als besluit van die overpeinzingen:

— Het spijt me, mylord, maar dan blijf ik liever hier. Bier dat niet schuimt — ik wil er niets van weten!

De trein reed met onverminderden vaart door het schoone landschap.

Links en rechts rezen de bergen op. Hier en daar naderden zij zoo dicht de spoorlijn dat het boren van een tunnel onvermijdelijk was geworden.

Nog eenmaal stak de trein een diep ravijn over, op den bodem waarvan een wilde bergstroom zich met veel geraas een weg baande, en toen minderde de vaart, een paar huisjes werden zichtbaar, de onvermijdelijke fabrieken doemden op, een lieflijk gelegen voorstadje

gleed voorbij, en toen stond eindelijk de trein, na dagenlange reis, stil onder de overkapping van het station van Mac Murray.

Er waren niet meer dan een twintigtal reizigers overgebleven, die den trein aan dit eindpunt verlieten.

Mac Murray is een betrekkelijk groote stad, met meer dan tienduizend inwoners veruitten gebouwd, maar er zijn nog heel wat huizen van louter hout.

Zelfs het stationsgebouw was grootendeels opgetrokken uit het hout, hetwelk de pijnboomen en de dennen in de reusachtige wouden der omgeving overvloedig opleverden.

Een landelijke kruier, die naderhand tevens postbode bleek te zijn, haalde de bagage van de reizigers uit de goederenwagen, Raffles liet ze op een door twee paarden getrokken wagen laden, met zeer groote en dunne wielen, een zoogenaamde spider, welk voertuig toebehoorde aan een man van middelbaren leeftijd, die de eigenaar was van het grootste hotel ter plaatse, en dit duidelijk maakte door het dragen van een pet, versierd met goudgallon, en waarop vooraan de naam van dat hotel te lezen viel: „Beau Site”.

Die man was Monsieur Pierre Lemoine, en hij was zijn eigen ober, portier, bagageknecht en zelfs tolk, want hij sprak vloeiend Fransch, hetgeen heel begrijpelijk was, daar hij uit Fransche ouders was geboren, en behalve Engelsch ook een mondjevol Duitsch.

Er werd onderweg niet veel gesproken. De rit was te schoon!

De weg voerde om de stad heen, langs den voet der heuvels, en rechts stroomde klaterend en bruisend de Athabaska, gezwollen door de regens van de laatste dagen.

Heel in de verte, als in een blauwe nevel, teekenden zich de omtrekken af de voorloopers van het Rendier — of Cariboo Gebergte.

Er hing een bedwelmende lucht van seringen en thijm.

De heuvels waren bedekt met bosschen, weiden, maar ook wijnranken, want er werd hier een lang niet kwaad wijntje geteeld.

Verder op groeide ook hop, en Brand deelde aan Henderson mede, dat er in de buurt vrij groote bierbrouwerijen waren.

— En daar brouwen ze tenminste schuimend bier, al is het dan maar aardsch, gromde Henderson voldaan. Een vraag mijnheer Brand. Hoe denkt U hier nog verder te komen? Wij willen immers naar het groote Slaven meer?

— Ja, dat is voorloopig ons einddoel. Mylord is voornemens hier paarden te koopen.

Men zou echter nog wel een heel eind met een auto kunnen komen. Er moet van hier tot Athabaska een goed berijdbare weg zijn — maar dat is dan ook maar een straatweg, en met een auto kan men niet terzijde afzwenken, als men daar lust in heeft.

— Zijn de paarden hier groot van stuk, mijnheer Brand, vroeg Henderson, die niet zonder schrik aan zijn honderdvijf kilo dacht.

— Over het algemeen niet zoo groot, James — maar wij zullen voor jouw formaat wel een buitenmodels kunnen krijgen!

Na een half uur rijdens ongeveer stond eindelijk het luid krakende voertuigje stil en de drie reizigers zagen een groot huis, waarvan de buitenmuren van ruwe boomstammen waren opgetrokken. Ter hoogte van de eerste verdieping liep een vrij breede veranda om het heele huis heen, dat er dan ook met zijn schuin dak eenigszins uitzag als een Zwitsersch Chalet.

Links en rechts lagen wat afzonderlijke bijgebouwtjes, en in een daarvan, waarvan de deuren wijd openstonden, zag men een vuur oplaaien, en hoorde men het dreunen van voorhamers op ijzer.

— Dat is mijn zoon, legde Pierre Lemoine ongevraagd uit. Hij is hoefsmid. En vanavond zal hij U aan tafel bedienen!

— Dat is een zeer practische combinatie, Monsieur Lemoine, zeide Raffles glimlachend. Apropos, zoudt U mij iemand aan de hand kunnen doen, die goede paarden verkoopt.

— Hoeveel heeft U er noodig?

— Drie rijpaarden en pakpaard — en een van de rijdieren moet stevig zijn, want onze vriend hier zal er gebruik van moeten maken.

Vader Lemoine, die zelf mager was als een lat, en dor als een spaander, keek even bedenkelijk naar het machtige lichaam van Henderson, maar toen verhelderde zijn gelaat en hij riep uit in een mengelmoes van Fransch en Engelsch:

— Ik heb iets voor dezen reus. Een heel goed paard, maar zooals U wel zult begrijpen — geen candidaat voor de Engelsche Derby!

— Het is ons om snelheid ook niet te doen, Monsieur Lemoine, hernam Raffles. Wij zullen met betrekkelijk korte dagreizen Noordwaarts gaan, zoodat wij onze rijdieren niet al te zeer vermoeien.

— Dan kan ik U helpen! Ik heb steeds een twintigtal paarden in voorraad, voor den gaanden en komenden man.

— Denk erom, Lemoine, je moet ons gezou-

len paarden geven!

— Wees gerust, mijnheer — ik zal U geen onbruikbare dieren in de hand stoppen! De paarden die ik verkoop zijn dubbel en dwars gezouten.

De dieren zijn niet te jong, geschikt voor lange marschen en ze kunnen iedere soort gras verdragen al zou het zoo zout zijn als brem! Gij moet zeker ook de tuigen en de zadels hebben?

— Dat spreekt vanzelf!

— Maar dat zeg ik U — Engelsche bazarboel verkoop ik niet! U zult bij mij alleen maar Mexicaansche en Cowboyzadels kunnen vinden.

— Dat is juist wat wij noodig hebben! riep Raffles vroolijk uit. En zorg ook voor een goede lasso voor onzen grooten vriend hier — hij is vroeger cowboy geweest.

De oogen van Henderson waren beginnen te schitteren toen hij terugdacht aan dien tijd. Maar toen zeide hij zwaarmoedig:

— Maar toen woog ik nog geen honderd vijf kilo, mylord!

— Dat hindert niet, James, de lasso zul je nog met evenveel kracht en juistheid kunnen werpen.

Lemoine had op het hooren van den titel even verbaasd opgehoord en zijn scherpe donkere oogjes namen den vreemdeling wat beter op, maar hij gaf toch door niets zijn verwondering te kennen, dat een Engelsch edelman, terwille van wat jachtvermaak zoo-veel vermoeienissen wilde doorstaan.

Intusschen was de jonge Lemoine reeds komen toesnellen, een krachtige knaap, omstreeks vijfentwintig jaar oud en die heel weinig op zijn vader geleek, met uitzondering wellicht van de donkere oogen.

Hij was gebruid door een leven in de open lucht, en zijn handen waren geweldig groot en sterk geworden door het hanteeren van nijptang en voorhamer.

Hij droeg blijkbaar niets dan een broek en een hemd, open op de borst, en veegde de natte haren uit zijn bezweet voorhoofd.

Hij begroette de reizigers met die gratie, die den Franschman nooit geheel en al verlaat, waar hij zich ook bevindt, en welke ook zijn omstandigheden zijn, en toen tilde hij de zware valiezen van de spider met een gemak, dat hem een goedkeurend gebrom van de zijde van Henderson inbracht.

Terwijl hij ermee naar het hotel liep vroeg de oude Lemoine:

— Hoe lang denkt mylord hier bij mij te blijven?

— Nu — een dag of vier! Ons doel ligt verder Noordwaarts en wij willen hier slechts wat uitrusten en een weinig jagen in de omgeving.

— Ik heb twee voortreffelijke kamers, naast elkander gelegen.

— Dat is ruimschoots voldoende, zeide Raffles, Aha, hier hebben wij de paarden.

Zij liepen op dat oogenblik langs een der bijgebouwen, dat een ruime, goed gebouwde stal bleek te zijn, en iedere box was voorzien van een klap, naast de ruif, zoodat de paarden naar buiten konden zien en zich vrijer konden bewegen, terwijl de stal daarenboven helder verlicht kon worden.

Op een kort bevel van Lemoine bracht een paardenjongen een aantal dieren naar buiten, en een minuut later had onze hotelhouder alle gelegenheid, in te zien, dat hij dien vreemdeling als hij dat al gewild had, geen knollen voor

citroenen zou kunnen verkoopen, want hij gaf blijk van een grondige kennis van paarden.

Raffles koos voor zichzelf een donkere vos, niet te hoog op de beenen, met een diepe borst, opgetrokken flanken, gespierde dijen en een goed gewelfd kruis, met een fijn, droog hoofd, en oogen die van gezondheid en een goede inborst getuigden.

Hij liet het paard eens draven aan de longe, en het was kurkdroog toen het terugkeerde.

Voor Brand koos Raffles een koepaard, door de cowboys ook wel broncho genoemd, een stevig, maar niet te groot dier, en Henderson koos het ros dat Lemoine zelf voor hem had bestemd, een en al spieren, een geïmporteerde Mecklenburger, grof van botten, met overdadige vetlokken, en omdat het een appelschimmel was, had het dier dadelijk de sympathie van Henderson „omdat het hem zoo aan het hobbelpaardje uit zijn jongensjaren herinnerde.”

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele  
internationale sigarettenmerken  
van uitsluitend hooge kwaliteit.

## HOOFDSTUK II.

## GOUD!

Er waren omstreeks vier dagen verlopen, nadat de reizigers Mac Murray hadden verlaten, en langzaam waren zij noordwaarts getrokken, onuitsprekelijk genietend van hun vrijheid, en de nog ongerepte natuur in deze streken, na de verstikkende benauwdheid van de groote stad, met haar ondeugden, haar duistere misdaden en haar hoog optorende huizen.

Het pakpaard droeg een tweetal tenten, een groote voor de drie mannen, een kleinere om de bagage te beschutten, tegen den tijd dat stellig de herfstregens zouden neerplassen uit een loodgrijzen nevel.

Het dier hield zich voortreffelijk, was sterk en gewillig en had zich reeds zoo gehecht aan zijn drie makkers, dat men het los kon laten meeloopen, zonder bevreesd te moeten zijn, dat het de vlucht zou nemen of verdwalen.

Er werd gejaagd — maar niet meer dan noodzakelijk was voor het levensonderhoud. Zoo konden dus de geconserveerde levensmiddelen onaangeroerd blijven in hun dichtgesoldeerde, blikken dozen.

Want Henderson was niet alleen een zeer krachtig man, hij was ook een uitnemend kok, en wat hij met behulp van een veldhoen, een ijzeren pot, wat kruiden en een vuur kon maken, dat zou menige maître d'hotel met beschaamde kaken hebben doen staan!

Brand was nog altijd de beste schutter, en toch kon men Raffles en ook Henderson tot de „prima buksen” rekenen.

Hij had nu eenmaal de gave, en het schepsel, waarop hij den loop van zijn geweer richtte binnen een afstand van tweehonderd meter, dat had opgehouden te ademen, zoodra zijn wijsvinger den trekker had overgehaald.

Henderson sprak zeer veel in dien tijd, Brand wat minder, Raffles zoo goed als niets. Toch bemerkte Brand heel goed, hoe diep en echt zijn vriend genoot van de eenzaamheid, met geen andere levende wezens om zich heen dan zijn trouwe vrienden, zijn paarden, en wat er vloog in de lucht, rende over den ruigen bodem, en zwom in den bruisenden Athabaska, die hen steeds vergezelde op hun tocht noordwaarts.

Steden of dorpen hadden zij nog in het geheel niet aangetroffen.

Menschen zeer weinig. Een paar veedrijvers op sterke paarden, die wat haast schenen te hebben, hadden hen ingehaald, en waren met een nauwelijks verstaanbare groet voorbijgegaan, noordwaarts.

Verder werden zij ingehaald door een pelsjager, met twee paarden, en een kar vol huisraad, plus een nieuwe slede, die nu reeds zijn kwartier in het hooge Noorden ging betrekken en dat was alles geweest.

Maar op dien vijfden dag veranderde dit plotseling.

De drie mannen hadden gekampeerd op eenige kilometers ten Zuidoosten van Fort Mac Kay, een plaatsje op een rechteroever van de zoeven genoemde rivier.

Er zijn veel van die plaatsen in Centraal Amerika, en ook in het Noorden, welke dien naam van Fort voor den eigenlijken naam dragen, maar een groot aantal telt geen enkelen soldaat, en dat is ook niet nodig, want er behoeft niet meer gestreden te worden tegen den Roodhuid, die sedert een halve eeuw en langer onderdrukt zijn en bijeengebracht in hunne reservaten — en ten onder gegaan, edel en schoon ras, dat heeft moeten wijken voor den blanke, met zijn beschavingsmiddelen, zijn lood en kruid en — zijn „vuurwater”.

Maar in Fort Mac Kay ligt ook nu nog een kleine bezetting.

Het garnizoen telt twee compagnieën geharde kerels, die tegen een stootje moeten kunnen. Tevens is er een hoofdbureau van de Koninklijke, dus bereden politie.

Fort Mac Kay is van zoodanig belang, met zijn vierduizend permanente inwoners dat men het gerust een stadje mag noemen, naar Canadeesche verhouding.

Er is dus ook een weg, die naar dat stadje voert, en langs dien weg, zagen de drie mannen, toen zij vroeg in dien morgen ontwaakten en hun tent uitkropen, die hen tegen de nachtvorst had moeten beschermen, een zonderlingen stoet trekken, die hun echter niet onbekend

was. Zij hadden datzelfde reeds vroeger gezien.

Het was een stoet van menschen, hoofdzakelijk mannen, maar ook met enkele vrouwen ertusschen, nu eens dicht opeen, dan weer ver uit elkander, met tusschenruimten van een half uur, en die gebruik maakten om zich voort te bewegen van alle middelen die daar ter beschikking waren — auto's van splinternieuwe, prachtige en goed uitgeruste wagens af tot vervelooze, krakende en piepende Fordjes, voor een paar dollars gekocht, oude karren, van alle denkbare modellen, met vier en met twee wielen, met en zonder kappen, getrokken door paarden, ezels en zelfs ossen. En daar waren ook menschen die te voet gingen, gebukt onder zware lasten — en tenslotte waren er trekkers bij, ongelukkigen die gedoemd waren reddeloos onder te gaan, die als eenig wapen een stok, en als eenige bagage een zelfgemaakt, klein opgevouwen tentje bij zich droegen.

De drie mannen namen hun dagelijksch bad in de rivier, waarvan het water reeds zeer koud werd, en de stoet trok verder. Zij ontbeten met gerstekoecken en heete thee, een stuk koud vleesch en beschuit en de stoet trok noordwaarts. Zij schoten een paar vette aardvarkentjes die Henderson reeds bij hun leven deden watertanden, en toen zij terugkeerden naar het kamp, waar Raffles alleen had willen achterblijven, toen trok de stoet nog altijd voort, altijd noordwaarts, met dezelfde gapingen, de zelfde groepjes, dezelfde vervoermiddelen.

Zij kampeerden op een lagen heuvel, een paar honderd meters van den weg verwijderd, maar dit alles konden zij door de heldere lucht zeer duidelijk onderscheiden.

Brand wierp de beide vette varkentjes neer, en riep verbaasd uit:

— Maar dat duurt nog steeds voort!

— Het lijkt wel een optocht, mylord! riep Henderson verwonderd neerziende op die lieden, die daar zwijgend optrokken. Wat beteekent dat?

— Goud, James. Het beteekent goud, antwoordde Raffles ernstig.

Van al die menschen, van die honderden, die duizenden die daar voorttrekken, zullen er misschien tien of twintig wat men noemt rijk worden — en van alle anderen zal de helft omkomen van gebrek, en menigmaal door louter gemis aan ervaring, want zij weten niet wat een verschrikkelijke koude er daar in het Noorden kan heerschen, zij weten niet hoe zij een geweer moeten laden en afschieten, zij

weten niet hoe zij zich voedsel moeten verschaffen en zij verhongeren of komen van koude om.

Ik heb voor mijn oogen acht ongelukkige menschen in het ijskoude water van de Groote Beren Rivier jammerlijk zien verdrinken, met al hun sledehonden, omdat zij vast vertrouwden op de dikte van het ijs, en niet wisten dat de wind verraderlijke wakken kan maken. Daar wordt een dun vliesje ijs met sneeuw overdekt, de man van ervaring kent die plekken en ziet ze — zij misten die ervaring en verdronken zonder dat iemand een hand tot redding kon uitsteken. Maar er is niets aan te doen, Het goud lokt onweerstaanbaar. Het schijnt dus waar te zijn.

— Wat schijnt waar te zijn? vroeg Brand.

— Dat er ten Oosten van het groote Slaven Meer goud is gevonden, op een plek, gelegen tusschen den Oostelijksten uitlooper van dat meer en den zuidpunt van het meer Le Gras.

— Maar dat is bijna veertien dagen trekkens hier vandaan, zelfs als men over goede paarden beschikt riep Brand uit.

— Wat zou dat? Geloof je dat deze lieden niet van veel, verder komen? Zij komen uit New York, uit Boston, uit Philadelphia. Zij komen uit het westen en het Oosten en uit het verre Zuiden. Eerst reizen zij per trein, en soms reizen zij onder een trein, hangen tusschen de wielen tot zij niet verder kunnen. Dan koopen zij een paard, of zij stelen er een, of zij gaan te voet verder. Soms loopen zij een maand achtereen en langer zestig tot tachtig kilometer per dag, totdat zij vermagerd, uitgeput, met bloedende voeten aankomen op de plek, waar zij het geluk verwachten. De roep schijnt onweerstaanbaar te zijn, Brand. Nog altijd is het goud machtiger dan alles.

Je ziet hier voor je oogen wat men er voor over heeft.

— Ik wilde liever dat die menschen een ander tijdstip hadden uitgezocht, zeide Brand, het voorhoofd fronsend. Ik herinner mij iets dergelijks, eenige jaren terug — en ik heb er alles behalve aangename herinneringen aan! Want dat leger daarginds wordt vergezeld van een menigte trosboeven, zooals ook in de middeleeuwen honderden schelmen, zakenrollers, avonturiers, en moordenaars den tros van ieder leger op den voet volgde, levende van den afval daarvan.

— Dat is ook onvermijdelijk, mijn waarde. Steeds zullen de goudzoekers vergezeld zijn van degenen die op hen azen, zooals de aasvlieg op het cadaver van een paard. Overal waar het woord goud genoemd wordt, daar klinkt ook het woord misdaad.



— Moeten wij dezen weg bepaald volgen, mylord? vroeg Henderson, die met duistere blikken den schier eindeloozen stoet gadesloeg, die zich daar voortkronkelde als een reusachtige slang, uren gaans zichtbaar.

— Dat is volstrekt niet noodig, James, — maar toch zullen wij uitkomen op hetzelfde punt! Ons doel is immers juist het oostelijke deel van het Groote Slaven Meer.

— Kies dan een ander doel! drong Brand aan. Waarom moeten wij daar juist heen?

— Omdat ik het aan mijn vriend Sam Braine beloofd heb! antwoordde Raffles. En een belofte aan hem breekt men niet.

Brand zweeg. Hij herinnerde zich nu dat Raffles reeds in Los Angeles een telegram verzonden had. Het was heel duur geweest, en dat was geen wonder, want het kon slechts verzonden worden per draad — zoover als die draad reikte. Dan ging het nog een klein eind met een vliegmaschine, en dan moest een ijlbode te paard de rest doen — want Sam Braine de pelsjager „Braney Sam” zooals zijn mekkers hem noemde, wegens zijn ongeevenaarde slimheid, woonde met zijn jonge vrouw in een onherbergzame streek, winter en zomer, want hij had een afschuw van de groote steden, en was er niet toe te krijgen verder te trekken dan tot de naaste factory, en dat deed hij nog maar twee malen per jaar, eens om zijn huiden af te leveren aan den factorij-boekhouder, en eens om zijn voorraad geweer- en revolverpatronen, geneesmiddelen, petroleum voor de lampen, en enkele geconserveerde levensmiddelen aan te vullen.

Brand wist ook dat er een zekere band bestond tusschen Braine en Raffles, en dat de laatste het leven van den pelsjager en zijn jonge vrouw Maisy tot tweemaal toe gered had.

„Edward” noemde Braine hem, nooit bij zijn achternaam. Hij wist dus ook niet wie of wat zijn vriend eigenlijk was en had daar ook nooit naar gevraagd.

Hij poogde dus niet eens meer Raffles over te halen, een ander doel te kiezen. Dat doel was de blokhut van Sam Braine, en naar die hut zou Raffles heentrekken, alleen omdat hij het beloofd had, en al zouden de gevaren ook nog zoo groot zijn langs den weg daarheen.

De drie mannen bleven tot het vallen van den avond op dezelfde plek, braken toen het kamp op, reden nog eenige uren verder, en sloegen toen het kamp voor den nacht op in een lieflijk dal, een weinig voorbij Fort Mac Kay, dat zij letterlijk inks lieten liggen,

Den volgenden dag bemerkten zij, dat ook de

rivier dienst deed als transportmiddel, want talloze vaartuigen bewogen zich stroomopwaarts, en ook daaronder waren talrijke soorten, van snelle racebooten af, tot logge roeischuitjes toe, die door vier of meer sterke armen werden voortbewogen.

En al die booten waren tot zinkens toe beladen met tenten, het noodzakelijkste keukengerei, spaden en houweelen.

Voortrijdend langs den oever sloegen de drie mannen dit tooneel eenige oogenblikken gade, later op den dag, totdat Raffles kortaf zeide:

— Wij zullen den grooten weg verlaten, vrienden, en wat Oostelijker aanhouden.

— Maar dan verlaten wij de rivier! riep Brand uit.

— Wat zou dat? Je vreest toch niet dat wij zouden verdwalen zonder dien gids?

— Dat niet, maar wij kunnen het niet zonder water stellen!

— Er is water in overvloed in de kleinere stroomen die wij zullen voorbijtrekken. De bodem is hier zeer waterrijk, Brand. Vandaar de weelderige plantengroei. Al die beekjes en stroompjes ontspringen in het Cariboo-Gebergte en voor watergebrek behoeft je in geen geval bevreesd te zijn.

Zoo trokken zij dus weer verder, staken den eenigen verkeersweg dwars over, waarlangs de auto's voorthobbelden, en de menschen te voet met gebogen ruggen voortstompelden, en reden door het hooge gras, en al spoedig bemerkte Brand tot zijn geruststelling dat Raffles gelijk had gehad. Want overal zag hij de zon in het water glinsteren, water van kleine meren en vrij breede stroomen.

Zij hadden geruimen tijd zoo voortgereden toen Henderson plotseling vroeg aan Brand, die naast hem reed:

— Zijn er hier krokodillen, mijnheer Brand?

— Zeker, James antwoordde Brand met een ernstig gezicht, bij massa's maar zij worden nooit langer dan een halve meter en men noemt ze hagesissen!

Henderson barstte in lachen uit en riep:

— U neemt mij in het ootje, mijnheer Brand. Maar werkelijk, een krokodil is het eenige dier waar ik werkelijk bang voor ben — en nog niet eens voor het heele beest, alleen voor zijn staart. Daarmede zwiepen ze je het water in, draaien zich om, en dan gaat de voorste helft van het monster aan het werk! U weet het zeker dat er hier geen kaamannen bestaan?

— Alleen maar tweebeenige, James!

— Daartegen kan men zich tenminste ver-

dedigen, besloot Henderson, zijn paard op den hals kloppend.

Het dier bleek inderdaad van uitstekende hoedanigheid en had zijn zware last zonder merkbare inspanning gedragen.

De reizigers kampeerden dien middag en avond aan den oorsprong van een rivier, die noordwaarts stroomde, en zich ongeveer honderd mijlen verder uitstortte in het Athabaska Meer.

Het was hier volkomen eenzaam, en alleen de dierenwereld was vertegenwoordigd.

Met tragen wiekslag roeiden zich door de blauwe lucht een paar groote vogels van de soort der steitloopers, door het hooge gras renden eenige vlugge herten en het krioelde er van de hazen, die over een maand hun winterpels zouden aantrekken.

— Wat kijk je rond, James, vroeg Brand lachend, terwijl hij den buikriem van zijn paard losgespte, om het dier te ontdoen van den zadel. Zoek je iets?

— Ja Mijnheer Brand antwoordde de reus, die nog altijd te paard zat, en den breeden rand van zijn hoed in de oogen had getrokken. Ik zoek een bison!

— Stijg dan maar af, James, want al zou je hier rondzien tot den jongsten dag — een bison zou je hier niet meer vinden, tenzij in den toestand van conservenblikjes. Je bent drie-kwart eeuw te laat geboren. Het traaië dier is zoo goed als uitgemoord, eerst door de Indianen, vervolgens door de blanken. Misschien vindt men in het Noorden nog een paar uiterst kleine kudden, en verder natuurlijk in de prachtige, reusachtige natuurparken, zooals het Yellowstone park, waar het streng verboden is, op de dieren die men daar aantreft te schieten.

— En als dat dier toevallig een beer is, mylord?

— Dan loopt men er in een groote boog omheen, biedt zijn excuses aan voor de storing, en gaat verder!

— En als de beer met het excuus geen genoeg neemt?

— Dan klimt men in een boom! Henderson.

— Zoodat een bezoek aan het Yellowstone Park alleen is aan te raden aan lieden onder de veertig jaar, zeide Henderson, sloeg zijn been over den zadelknop, en liet zich zoo op den grond glijden.

Hij ontzadelde dadelijk zijn paard, wiesch het dier af met een paar handels uit den grond getrokken gras, nam het hoofdstel af, en toen was het alleen nog maar voorzien van de halster

en mocht vrij rondloopen, want Henderson wist wel dat het zelfs zonder blok aan het been niet zou wegloopen.

De duisternis viel snel. Het weder was verrukkelijk, en er stond bijna geen wind.

Beschermd door de omringende heuvels, door de geweldige rotsblokken, die hier en daar verspreid lagen, steeg de rook van het kampvuur rechtstandig omhoog in de stille avondlucht. Zwijgend rookten de drie mannen hun pijp.

Het kon omstreeks negen uur in den avond zijn, en een zilveren maan dree sedert ruim een uur aan een lichtenden hemel, toen in het Noorden snel achter elkaar twee of drie schoten klonken.

Nauwkeurig viel het niet na te gaan, zoo snel knetterden zij achter elkander.

— Wel wat laat om te jagen, vond Henderson een geeuw onderdrukkend en zijn pijp uitkloppende boven een platten steen.

— Dat waren geen gewerschoten, James, maar de knallen van een revolver zeide Raffles opstaande en zich uittrekkend. Een twist waarschijnlijk — of iets anders. En hee ver hier vandaan — we, minstens een uur gaans.

— En dat zou men hier kunnen hooren, mylord? riep Henderson verbaasd uit.

— Ja James. Het geuld draagt zeer ver in deze stilte en het wordt daarbij gehoopen door den steenachtigen, zeer harden bodem.

Voeg daarbij, dat het beetje wind dat er staat, juist in onze richting waait. En nu zullen wij gaan slapen, vrienden — wij hebben vandaag langer gereden, dan gewoonlijk. Maar de lucht is zoo zacht dat de tent wel open kan blijven.

— Moet het vuur blijven branden, my lord?

— Werp er een paar nieuwe takkenbossen op, dat is voldoende.

Wilde dieren zijn hier weinig of niet — maar wij moeten toch verdacht zijn op jakhazen en wilde honden.

Het vuur vlamde hoog op, en een oogenblik bescheen de rosse gloed het gelaat van den reus, toen kroop hij, als laatste, de ruime tent binnen, en sloot toen als het ware den ingang af, met zijn machtig lichaam als een beschermende deur. Als naar gewoonte waren zij bij het krieken van den dag weer op, om te gemeten van dit heerlijkste deel van een etmaal, dompelde hun lichamen in het koele water van de rivier, vingden de paarden op, ontbeten, braken de tent af en rolden ze op, wikkelde de vetiappen los van de grendels hunner geweren, zadelde hun paarden, en trokken verder.

Plotseeling zagen Brand en Henderson, die wat achter waren gebleven, toen zij omstreeks

drie kwartier hadden gereden, hoe het paard van Raffles een zoo plotselinge schichtige beweging maakte, dat het zijn berijder bijna had afgeworpen.

— Een slang? schreeuwde Brand ontgaan.

— Neen Brand — een slang is het niet. Het is — het is een lijk! antwoordde Raffles, die zich voorovergebogen had, en zich nu snel van zijn paard liet glijden op den grond.

Terzijde van het ongebaande pad dat zij volgden, bijna geheel verborgen in het kreupelhout, lag een man op den rug uitgestrekt, vrij goed gekleed, met knielaarzen aan, en een geruit sporthemd.

Raffles had behoedzaam de tarten terzijde gebogen, en keek den man, die een jaar of vijftig moest zijn, in het gelaat.

Hij was reeds steenkoud en moest reeds verscheidene uren dood zijn.

Onder het linkeroog was een klein, zwart

gat zichtbaar, en van dat gat liep een spoor geronnen bloed tot aan den mondhoek.

En een zelfde gat was in het voorhoofd — —

De kleeren van den man waren opengerukt, dat was duidelijk te zien. Een paar knopen waren van het vest gescheurd.

Raffles doorzocht den binnenzak van de korte jas, daarna alle andere zakken. Hij vond niets, behalve een klein flardje papier, dat hij bij zich stak.

Toen bukte hij zich wat dieper, maakte iets los uit een halfuitgescheurd knoopsgat en hief het in de hoogte, zoodat de zonnestralen het verlichtten.

Het was het gouden oog, het waren twee of drie schakels van een vrij dikke, gouden horlogeketting.

Toen zeide Raffles ernstig.

— Deze man is vannacht vermoord. En dat is de beteekenis van Goud!

### HOOFDSTUK III.

#### MAKY HIKE KOOPT PAARDEN.

De plotselinge, tragische gebeurtenis scheen een schaduw te zullen werpen op de opgeruimde, blijde stemming, waarin de drie mannen sedert eenige dagen verkeerden.

Zij waren gehard tegen allerlei indrukken, maar die laaghartige moord om geld en wat sieraden op een nog betrekkelijk jonge man schokte hen, en vervulde hen met afschuw voor de daders — of voor den dader.

Zij vertoefden hier in een streek, waar vooral in vroegere tijden een menschenleven al voor zeer weinig gold, maar dat stille, witte gezicht daar temidden van die lachende natuur, als het ware in een bed van bloemen, terwijl alles rondom hen geurde en vol krachtig leven was, dat maakte hen ernstig en stil.

De ongelukkige was waarschijnlijk onverhoeds overvallen, vanuit het donker, en hij had zelfs niet den tijd gehad zijn revolver te grijpen, want Henderson vond het wapen geladen en wel in zijn gordeltasch.

Bovendien vond hij nog een tasch vol patronen.

De vermoorde man, moest zoo goed als onmiddellijk dood zijn geweest, te oordeelen naar den aard van zijn wonden.

Hij was neergevallen terzijde van een kleine tent, zooals men die in het Amerikaansche leger wel gebruikt en met name bij de marine. Het zijn eenmans tentjes, niet meer dan een

meter hoog, en van een waterdichte stof.

Waarschijnlijk was hij bij het opzetten van die tent verrast, want zij lag uitgespreid op een open plek, klaar om te worden opgericht.

De man was te paard geweest, want er lag een splinternieuw zadel niet ver van de tent verwijderd, en toen Raffles eens ging zoeken, vond hij een afgerukten halster die om een boomstam was heengeslagen.

Waarschijnlijk dus was het dier door de schoten verschrikt, had zich losgerukt en was gevlucht.

Het zou zich echter wel in de buurt bevinden, want het instinct van deze schrandere dieren waarschuwt hen, dat zij den strijd om het bestaan niet alleen kunnen voeren, en de hulp van den mensch niet kunnen ontberen.

Zoodra het de lucht van kameraden in de neusgaten kreeg, zou het wel komen aanloopen.

Verderop vond Raffles nog eenige bagage, een tasch, die snel was doorzocht, een gesloten maar stuk gesneden valies, en nog enkele andere voorwerpen.

— Een gemeene roofmoord, zeide hij tenslotte, en dit zal niet de laatste zijn, Brand! Maar ongewroken zal hij niet blijven, als ik er iets aan doen kan!

De moordenaars zijn in Noordelijke richting verder gegaan, dat kan niet anders, in de richting dus van het Athabaska Meer, als wij

ons haasten kunnen wij hen misschien inhalen. Maar laten wij eerst dezen ongelukkige begraven, want ik wil niet dat wolven en jakhalzen zich aan hem tegoed doen.

— Heb je hem goed doorzocht? Blijkt uit niets wie hij is?

— Hij moet een portefeuille gehad hebben, met papieren en ook met geld, maar ik heb niets teruggevonden behalve een snipper papier met eenige letters erop — en daaruit kan men niet opmaken wie hij is. Ik zou zeggen dat hij er Engelsch uitziet.

— Geen merk in zijn goed?

— Liederen die naar de goudvelden trekken, Brand, dragen maar zelden gemerkte onderkleeders. Intusschen — deze man heeft een beschaafd gezicht — hij was misschien uit den goeden stand, vroeger. Wij kunnen het probeeren.

Raffles ontknoopte snel de bovenkleeders van den doode, en vond inderdaad een hemd van fijn linnen, onder de geruiten boezeroen, en daarin met roode draad geborduurd de letters G. C.

Henderson had intusschen een kuil gegraven met de korte schop, die hij bij de tent had gevonden, en daarin werd nu het lijk van den dooden man gelegd.

De aarde werd vastgestampt en een kort oogenblik stonden deze drie mannen met den hoed in de hand en gebogen hoofd rondom het pasgesloten graf van dien eenzame, die het fortuin had willen grijpen, en wiens levensdraad zoo onverhoeds was afgesneden.

Toen maakten zij zich gereed om verder te trekken, maar niet dan nadat Raffles de plek nauwkeurig in zijn geheugen gegrift had.

Van een paar boomen werden enkele takken gekapt, en nu wist hij zeker, wanneer dan ook, aanstonds de plek terug te kunnen vinden, waar de laaghartige misdaad had plaats gevonden.

De kleine tent lieten zij waar zij waren evenals al het overige.

Alvorens op te stijgen keek Raffles nog even naar het valies dat was opengesneden en zeide:

— Zie eens, Brand, dat is met een vlijmscherp en sterk mes gedaan! Dat alleen was in staat, dit dikke, stugge leder zoo vlug en zoo zuiver te kerven.

— Neem je het niet mee?

— Waartoe? Het is volkomen ledig, en wij hebben er niets meer aan om de daders te kunnen vinden. Laten wij verder gaan!

— Zij zouden juist opstijgen, toen een zacht klagelijk gekreun op eenigen afstand hen

verwonderd elkander deed aanzien.

Brand liep in de richting vanwaar het geluid kwam, en toen klonk zijn heldere doordringende stem:

— Een hond! Het dier is gewond.

Raffles en Henderson kwamen snel toelopen.

Brand knielde neder naast een grooten hond, een kruising tusschen een Kelpi en een gewone Samojeed, ruig, hoog op de beenen, geweldig sterk, en die op dit oogenblik van pijn en angst zijn tanden toonde.

Maar niet zoodra had Raffles hem vriendelijk toegesproken, of er kwam een geheel andere uitdrukking in de wilde oogen van het dier, en het begon opnieuw zachtjes te kreunen.

Raffles onderzocht het beest behoedzaam, totdat hij een der achterpooten aanraakte en nu gaf het dier een wilde grauw van pijn en woede, en opnieuw flikkerde het vreeselijke gebit.

— Een kogel, Brand, zeide Raffles. Gelukkig is het been niet verbrijzeld, alleen de spieren zijn gescheurd. Het is duidelijk wat er gebeurd is.

Die hond is ongetwijfeld het eigendom van G. C., het heeft zijn meester willen verdedigen, het is den moordenaar nagevlogen en die heeft op hem geschoten en waarschijnlijk gedacht hem te hebben gedood. Dat is dan het derde schot geweest dat wij hoorden.

— Zullen wij het arme dier niet dadelijk afmaken? stelde Brand voor.

— Waarom zouden wij dit dier noodeloos dooden, Brand.

— Is het dan te redden?

— Welzeker! Alleen zullen wij ons dan niet meer zoo kunnen reppen. De wonde moet gezuiverd worden, en verbonden.

— Maar het dier kan immers niet loopen!

— Nu zeker nog niet, maar Henderson kan op het pakpaard een soort van rustbedje inrichten! Wij zullen den poot spalken, wat dik omzwachtelen, zoodat het stooten hem geen pijn kan doen. Die hond kan ons nog van nut zijn, Brand, bedenk dat wel. Hij ziet er wraakzuchtig uit, en hij zal den moordenaar steeds en overal terug weten te vinden, reken daar maar op.

— Maar die vondeling zal zich nooit rustig laten behandelen, Hij zal ons verscheuren!

Nu, daar leek het aanvankelijk veel op, want Foundling, zooals het dier nu ook onmiddellijk gedoopt werd, beet zoo vinnig naar de hand van Brand, toen deze wat te dicht bijkwam, dat hij dat lichaams deel alleen kon

redden door het bliksemsnel terug te trekken.

Henderson echter vatte onverhoeds den hond in den nek, met zijn geweldige handen, en al wrong het dier zich nog zoo, het baatte hem niet en Brand kon den bek en voorpooten snoeren met een paar riemen.

Raffles had intusschen het verbandtrommeltje geopend, en begon met zijn bewerking. Aanvankelijk rilde Foundling van vrees en pijn, maar het schrandere dier bemerkte al spoedig, dat hij met vrienden te doen had, en liet het verder doodstil toe, hoe Raffles de bloedende wonde zorgvuldig zuiverde, met een heele balsem bestreek, verbond en omzwachtelde.

En juist toen dat klaar was, klonk er in de onmiddellijke nabijheid hoefgestamp, en een oogenblik later rende een ongezadeld paard met vliegende manen op het groepje toe, luid hinkend en Foundling hief den gemulbanden kop op en trachtte met zijn ruigen staart te kwispelen.

— Je ziet dat ik gelijk heb, Brand, zeide Raffles. Zadel dat paard, wij zullen het meemen.

— Als dat paard en die hond ons maar geen kogel vanuit een hinderlaag oplevert, zeide Brand zuchtend.

— Dan zouden de moordenaars die dieren onmiddellijk moeten herkennen, en je moet niet vergeten dat die moord in de duisternis werd gepleegd. Is de draagbaar voor onzen zieke gereed, Henderson? Op weg dan!

Handig had de reus tusschen een paar zakken boonen in op den rug van het pakpaard een soort van hangmat gemaakt, waarin nu hee voorzichtig de nieuwe vierbeenige reismakker werd gelegd, die dit alles met een dankbaren blik in zijn oogen toeliet, zonder te grommen.

Het opgevangen paard kwam eens snuffelen, en sloot zich toen heel vrijwillig aan bij het pasgevonden reisgezelschap, zonder dat het zelfs noodig was het bij den toom te voeren.

Er werd maar weinig gesproken in de eerste uren.

Brand schoot een klein hert, waarvan het vleesch uitmuntend smaakte, maar de rustpoos duurde kort, want Raffles wilde trachten, den verloren tijd in te haalen.

Menschen ontmoetten de reizigers echter niet, dien eersten dag.

Op den tweeden dag kwam hun een troepje houthakkers tegemoet, goed bereden, die op hun vragen verklaarden, niemand te hebben gezien tijdens hun tocht, die nu reeds vijf dagen duurde.

Wel echter trokken er langs den eenigen verkeersweg nog altijd honderden gelukzoekers met auto's, paarden en wagens.

Of er werkelijk goud daarginds was, konden zij niet zeggen, en het kon hun weinig schelen ook. Alle goede claims waren toch reeds gegeven, en wie nu nog kwam vischte toch achter het net, al zou niemand dat willen toegeven.

Op den derden dag mocht Foundling zijn draagbaar rustbed voor een korte poos verlaten, en bij het aanleggen van het nieuwe verband behoefde hij niet eens gemuilkorfd te worden. Het dier scheen volkomen te begrijpen dat hij met vrienden te doen had. Hij nam gretig het voedsel aan uit de hand van Henderson en liet de wonde rustig onderzoeken, die zich reeds sloot.

Op den vierden dag kon Foundling weer loopen, al ging het nog moeilijk en op den vijfden was hij reeds weer geheel hersteld en kon hij vroolijk blaffend opspringen tegen het gevonden paard, waarmee hij de beste maatjes scheen te zijn.

Toen onderzocht Raffles of het dier gedresseerd was. Dat bleek slechts in zeer geringe mate het geval te zijn en onmiddellijk gingen Raffles er met onuitputtelijk geduld toe over, in de rusturen den hond af te richten.

Hij leerde hem het volgen aan den voet, het bewaken van voorwerpen, maar hij leerde hem in de eerste plaats het zwijgen, een van de moeilijkste dingen voor een jongen, gezonden hond. Op het eerste bevel, ja zelfs als Raffles op een bijzondere wijze den vinger hief moest het luide blaffen verstommen.

En na eenige lesuren deed Foundling dat dan ook — maar het brommen kon Raffles hem nooit afleeren, want dan had hij de natuur zelve moeten aantasten.

En Foundling gromde dus van harte, als hij een slang zag, een aardvarken, goed om te eten, of een of ander verdacht voorwerp.

Hij leerde voorts apporteeren, en eenige andere nuttige dingen, en dat met een snelheid, die getuigenis aflegde van zijn groote schrandereid.

En op den zevenden dag bereikte het kleine troepje de eerste huizen van Fort Chipewyan, na een grooten omweg te hebben moeten maken teneinde eerst de rivier, en vervolgens den westelijksten uithoek van het Athabaska Meer om te trekken.

En al dien tijd, hadden zij nog geen sterveling gezien, met uitzondering van de houthakkers, bijna een week geleden.

En van de eenzaamheid der bergen en dalen, der ruischende bôsschen en der klaterende stroomen waren zij plotseling weer vervallen in de toemelooze drukte van een overvulde stad, veel te klein voor den stroom gelukzoekers, die het vulde, schreeuwend, drinkend, twistend, vechtend ook.

Fort Chipewyan heeft een kleine bezetting. De huizen zijn er alle van hout. Een sheriff oefent er met een paar helpers het gezag uit. Hij wordt altijd aangesteld door den commandant van het garnizoen, slechts een halve compagnie sterk, en dus niet gekozen door de bevolking.

Het is een vlottende bevolking van hout-hakkers, kolenbranders, jagers, visschers en gouddelvers, want die zijn er altijd, goud of geen goud.

Maar er zijn ook vaste bewoners, en daaronder zijn in de eerste plaats de eigenaars van een paar logementen en van een half dozijn kroegen, die meerendeels weidsche namen dragen.

Maar Jef Merryman is zeker de voornaamste onder hen, want hij bezit een combinatie van die twee!

Hij is de eigenaar van het hotel „golden Gate”, dat niet minder dan zeven logeerkamers heeft, een gemeenschappelijke slaapzaal, een badkamer met een kuip van gegalvaniseerd ijzer, een danszaal, die tevens de groote gelagkamer was en voorts vier vrouwelijke, dienende geesten.

Van de jongste dezer nimphen verklaarden booze tongen, dat zij een regiment vrijwilligers tijdens de Amerikaansche Vrijheidsoorlog had aangevoerd, maar dit was te sterk overdreven.

Jef Merryman was nog meer. Hij was paardenhandelaar, en in den langen barren winter verkocht hij voorts honden en sleden, maar ook wapens, munitie en sterke drank, de laatste dingen clandestien. Jef deed nog wel meer clandestiene dingen maar dat wordt een ander verhaal.

Raffles en de zijnen reden dit als een bijenkorf gonzende plaatsje vroeg in den morgen van een donkeren, regenachtigen dag binnen, met zijn vijf paarden en Founding.

Het bleek al spoedig dat de grootste drukte zich concentreerde op het groote voorplein, feitelijk een verbreding van de hoofdstraat, waaraan het hotel Colden Gate gelegen was.

Het was evengoed van hout als alle andere gebouwen, met uitzondering van het kleine Fort, dat gedeeltelijk uit beton en plaatijzer bestond, maar het was stellig het grootste huis

van het heele plaatsje.

Op een meter van den grond ongeveer liep er aan de voorzijde over de geheele breedte een gaanderij, waarheen een breede, houten trap voerde, en voor en op die trap verdrongen zich schreeuwende lieden, woest tierend, die om drank, eten en paarden riepen.

Er stonden zeker wel twintig auto's op dat voorplein, waaronder een paar uitstekende wagens, maar helaas, die hadden nu afgedaan, tenminste in de richting waar het goud lokte. Misschien zou men met een rupsauto nog een flink eind gevorderd zijn, maar de gewone, vierwiellige wagens, zouden al heel spoedig blijven steken. Daarenboven was benzine hier uiterst moeilijk te verkrijgen en de prijzen van deze vloeistof waren reeds tot een ongehoorde hoogte gestegen.

De lieden die daar waren, hadden reeds wat ervaring opgedaan, en begrepen maar al te goed, voorzoover zij onbereden waren, dat zij onmogelijk te voet verder zouden kunnen trekken, nu het natte seizoen had ingezet, dat maar al te spoedig gevolgd zou worden door een vreeselijke koude, en afgewisseld zou worden door smoorheete herfst dagen.

Paarden moesten er dus zijn, tot iederen prijs — en Jef had er geen meer, of althans hij hield zich zoo.

Raffles was langzaam naderbij gekomen, en liet vol belangstelling zijn oog gaan over die dooreenkrioelende menigte, toen zijn blik voor een oogenblik gevestigd bleef op een tweetal menschen, die ook andermans aandacht moesten trekken, al ware het slechts door het uiterlijk van de vrouw, die zeer schoon was, van een duistere, bedwelmende schoonheid.

Zij was zeer donker, met gitzwart haar en groote, glanzende zwarte oogen. Men kon zich deze vrouw zeer wel voorstellen als middelpunt en koningin van een zaal vol goedgekleede, rijke en weiverzorgde dames en heeren, maar op dit oogenblik was zij zeer eenvoudig en practisch gekleed in een korten rok, nauwelijks tot de knieën reikend, hooge laarzen, een vilthoedje met een riempje onder de kin vastgemaakt, een grijs sporthemd, en daarover een tweed colbert met diepe zakken.

Zij droeg een riem om het middel, en op de linkerheup in de revovertasch, waaruit de kolf van een colt stak, die voor een man heel geschikt zou zijn geweest.

Het sterke jachtmes met de hoornen greep op haar rechterheup, bewees voorts, dat zij er ook niet afkeerig van was, zich zoo noodig van het blanke wapen te bedienen.

Zij leunde nonchalant met beide voorarmen op den tromp van een geweer, en luisterde met blijkbaar ongeduld naar den afloop van een luidruchtig gesprek, dat haar metgezel even groot en knap als zij met mijnheer Jef Merryman voerde.

Zij spraken beiden zoo luid, dat Raffles en zijn vrienden, die tot op een tiental meters genaderd waren, boven het stemmenlawaaï uit konden hooren wat zij zeiden.

— De paarden die ik heb, mijnheer zijn niet te koop. zeg ik nog eens. Die zijn gereserveerd. Gaat U naar een ander! schreeuwde de hotelhouder.

— Ik ben bij alle andere handelaars geweest, en die zenden me naar jou, riep de donkere man terug. We zullen je er goed voor betalen. Je kunt onze Buick krijgen, die nog bijna nieuw is, en bovendien honderd dollars per paard.

Jef haalde zijn breede schouders op, en toen kwam de vrouw erbij, duwde haar metgezel terzijde, ging vlak voor Jef staan en keek hem aan.

Waarschijnlijk werd Jef ook wel eens aangekeken door de bejaarde, zoo dan niet eerwaardige nimfen onder zijn eigen beheer, en het valt niet aan te nemen dat dit veel invloed had, maar een enkele blik uit die raadselachtige, fluweelzwarte oogen scheen den man plotseling te temmen en geheel te veranderen.

Hij brabbelde iets onverstaanbaars, nam, zonder het zelf te weten zijn breedgerande vilthoed af, viel over zijn woorden, werd beurte-

lings rood en bleek, en deed feitelijk precies hetzelfde wat iedere bewoner van dat plaatsje zonder vrouwen deed, als er een werkelijke schoonheid op bezoek kwam. — hij gedroeg zich als een ware sukkel!

— Je hebt wel twee paarden voor ons, en heele goede, niet waar Jef? vroeg de vrouw met een diepe, welluidende stem.

— Ik — ik zal eens zien, dame! Best mogelijk dat ik in een hoekje van den stal.... Als ik het goed naga, moeten daar nog ergens een paar flinke paarden zitten.

Er ging een honend gejoel onder de menigte op, en dadelijk ging de hand van Jef als onwillekeurig naar de kolf van zijn reusachtige, ouderwetsche revolver, een van die geweldige cowboy-vuurwapens die kogels verschietsen met een caliber van 11 m.M.!

En onmiddellijk werd het stil.

En in die betrekkelijke stilte hoorde Raffles voor het eerst het dreigende gegrom van den hond, en hij keek naar het dier.

Onmiddellijk greep hij Foundling bij den halsband, en zeide op fluisterenden toon een paar strenge woorden tot het dier.

Want de hond keek strak, met gloeiende oogen den kop naar den grond gewend naar den man, die zoeven om paarden had gevraagd. Het haar op zijn rug stond steil overeind, alsof het een borstel ware, en de bovenlip was zoover opgetrokken, dat de vreeselijke slag tanden geheel blootlagen, en als stalen messen blikkerden in het grauwe licht van den jongen dag.

ZORGT ER VOOR

**BATCO** DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

## HOOFDSTUK IV.

## EEN STUKJE HORLOGEKETTING.

Ook Brand had het plotseling veranderde, dreigende uiterlijk van Foundling opgemerkt.

Er kon niet aan getwijfeld worden — het dier keek met zijn van woede rood beloopte oogen naar den man daar op de bovenste trede van de trap, met zijn donker, knap gelaat.

— Heb je het gezien? vroeg hij zacht aan het oor van Raffles sprekend.

— Ja. Ik kon Foundling nog maar juist bij tijds grijpen — hij stond op het punt zich op dien man in zijn donker pak te werpen, met zijn grijzen vilthoed in de hand.

— Zou dat beteekenen, dat die man daar...

— Ik weet het niet Brand, maar in ieder geval zou het onzinnig zijn Foundling zijn gang te laten gaan. Het instinct bedriegt een hond maar hoogst zelden, maar men kan toch nooit weten. Wij verliezen er niets mede, als wij nog wachten en dat tweetal in het oog houden.

— Maar — de vrouw die bij hem hoort? Het komt me bijna onmogelijk voor, dat dat mooie schepsel aandeel zou hebben in zulk een laffen sluipmoord — om geld, om een handvol sierraden!

Raffles wendde langzaam het gelaat naar Brand toe, en er kwam een ironische spottende uitdrukking in zijn oogen.

— Het komt me voor dat je niet volmaakt thuis bent in de geschiedenis van de misdaad. In iedere misdaad van een beetje beteekenis heeft de vrouw de hand in het spel en als het een groote misdaad is, dan is het ook een mooie vrouw. Afgaan op het uiterlijk van een onbekende vrouw getuigt van zeer weinig inzicht! Mijn beginsel is — Hoe schooner hoe verraderlijker!

Brand wendde zijn blikken niet af van de onbekende, die daar op de trap stond, een trede lager dan de man.

Raffles zag dien blik en haalde de schouders op. Stroef zeide hij:

— Ik hoop dat je haar anders zult bezien, Brand, als zij werkelijk iets met den moord op den man met de initialen G. C. te maken hebben.

— Het komt me bijna ongelooflijk voor! gaf

Brand ten antwoord. Hoe komt die vrouw hier? Zij moet van goede afkomst zijn, haar stem is beschaafd.

— Werkelijk groote misdadigsters komen altijd uit de betere standen voort, Brand! antwoordde Raffles. De geschiedenis kan het aantoonen. Om een misdaad van formaat te plegen is eenige beschaving noodig. Het eerste het beste vischwijf kan een mes hanteeren, maar slechts een dame kan een man naar de regelen der kunst uit den weg ruimen zonder vat op zich te geven.

— Je bent onbillijk! Wij weten nog volstrekt niet of die vrouw schuldig is! Dat een man de daad gepleegd kan hebben — ik ontken het niet, maar dat kan zeer wel gebeurd zijn, zonder dat zij er iets van wist!

— Kijk naar haar oogen, en je zult anders spreken, zeide Raffles kortaf. Wij zullen het trouwens gauw genoeg weten. En laten wij hier nu maar weg gaan, want de hond is aanstonds niet meer te houden, en zij zullen dit in het oog krijgen.

Als onwillig keerde Brand zich af, en hij mompelde:

— Hoe komt die mooie vrouw hier? Wat zoekt zij hier?

— Wat zou zij anders zoeken dan goud? Zij komt hier om dezelfde reden als al die mannen daar op het voorplein. Maar ik kan je wel zeggen, Brand, dat zij heel wat beter zal slagen. Een vrouw die met een enkele blik van haar oogen een paar paarden weet los te krijgen ofschoon ze besproken zijn en feitelijk reeds verkocht — dat is een vrouw die het ver zal brengen in de wereld, en vooral in een wereld die boven de zestigste breedtegraad ligt.

Raffles liet zich door Henderson een sterken lederen riem geven, en maakte die aan den ring van den halsband vast. Als onwillig draaide de hond zich af, voortdurend grommend en nog altijd zijn lange slagstanden toonend.

Op dat oogenblik drong zich een breed geschouderd man zonder veel omslag door de menigte heen, ging dicht langs Raffles en Brand, en schreeuwde reeds vanuit de verte met een



rood gelaat, waarin een paar booze oogen flikkerde :

— Wat vertellen ze me daar Jef? Het schijnt dat ik nog juist bijtijds kom. Wou jij stilletjes mijn paarden verkoopen, oude boef? Je hebt dus je streken nog altijd niet verleerd!

Hij was reeds dicht bij de trap. De vrouw keerde zich om, taxeerde hem met een enkelen blik en zei uit de hoogte :

— Als dat soms slaat op de paarden die Jef ons heeft toegezegd, mijnheer, dus moet ik U zeggen, dat ze ons reeds verkocht zijn.

De nieuwe acteur in deze kleine comédie trok snel maar zeer bedaard zijn revolver, die het in grootte gemakkelijk kon opnemen tegen het wapen van den logementhouder, duwde het Jef op de borst, en vroeg dreigend :

— Zegt die vrouw de waarheid?

— Neen, Dave! antwoordde Jef, die onmiddellijk weer omsloeg, want hij scheen den ander goed te kennen. Dat is een vergissing van die dame. Ik zou nooit gewaagd hebben de paarden te verkoopen, waarop jij al beslag hebt gelegd!

— Ik ben blij het te hooren zeide de vreemdeling met een kort lachje. Ik had je trouwens al de helft vooruitbetaald. Hier is de rest. En als die dame soms een heer bij zich heeft, die voor haar belangen wil opkomen, en als die heer het bijgeval niet geheel en al eens is met mijn opvatting, laat hij het dan maar zeggen.

Dave had zich langzaam omgewend boven op de trap, en keek den donkeren man met het knappe gezicht recht in de oogen, en van den man keek hij weer naar de vrouw.

Wie of wat die vrouw ook mocht zijn, ze beschikte blijkbaar over heel wat menschenkennis, want ze gaf de partij voor dat oogenblik tenminste aanstonds gewonnen en zei tot haren metgezel, na den zwaargebouwden lastpost minachtend en vol haat te hebben opgenomen :

— Kom mede, Tom! Ga maar mee, broertje! Wij zullen wel ergens anders paarden weten te krijgen. Want we moeten ze hebben.

— Koop alle paarden van de wereld op voor mijn part, als je maar van de mijne af blijft, zeide Dave ruw. Ik heb niet veel lust om te voet naar het Noorden te gaan. Maar het zal je hier moeilijk genoeg vallen. Paarden zijn duur geworden. Soms wel zoo duur als een menschenleven! Vooruit Jef, zadel de knollen, want ik breek zoo gauw mogelijk op!

En met die woorden schoof hij den getemden logementhouder, die de mooie vrouw niet meer durfde aanzien, terzijde, en stapte het Golden Gate hotel binnen.

En hij werd op den voet gevolgd door een

hijgend en blazend rolrond mannetje, nauwelijks vier voet hoog, met een veel te grooten sombrero op, en rijlaarzen aan, die hem eveneens blijkbaar een paar nummers te groot waren.

Hij trok wat bagage met zich voort, en schreeuwde met een hoof, dun stemmetje :

— Laat je je vriend Mutt Jefferson aan zijn lot over, Dave Birkhead? Ik bezwijk! Ik moet bier hebben!

— Kom er dan in, en giet je maag vol, onderkruipsel! galmde een stem van achter de reeds weder gesloten muskietendeur.

— Don Quichote en Sacho Pancha merkte Brand glimlachend op.

— Of Watt en Half Watt, mijnheer Brand vond Henderson.

Wat een zonderling stel. Moet die kleine man een heel paard voor zich alleen hebben.

— Ik denk dat hij dat paard met de bagage zal moeten deelen, James, tenzij het tweede rijdier een pony is! merkte Brand op.

Onder het spreken hadden de drie mannen zich naar de paarden begeven, die op nog geen vijf meter afstand stevig waren vastgebonden.

Zij maakten zich gereed om de dieren te ontzadelen, nu Raffles vast besloten scheen te zijn, het verdachte tweetal in het oog te houden, toen Raffles plotseling een lichte aanraking van een kleine hand op zijn schouder voelde.

Zich oprichtend keek hij in het gelaat van de onbekende vrouw, met het ravenzwarte haar.

— Neemt U mij niet kwalijk mijnheer, als ik U kom lastig vallen. U maakt den indruk van een gentleman te zijn. Zoo heel anders dan dit gespuis hier. Wilt U mij toestaan dat ik mij en mijn broeder voorstel. Ik ben Mary Hike en dat is mijn broeder Tom.

De man met het knappe gelaat was een paar passen achter gebleven, maar nam nu zijn hoed af, terwijl hij zijn witte gaven tanden vertoonde, onder het keurig geknipte kleine kneveltje.

Raffles lichte heel even den breedgeranden hoed van het hoofd voor den man, en nam ze zeer diep af voor de vrouw, alsof zij een vorstin was.

Zijn gelaat had echter een strakke, koude uitdrukking, ten hij zich weer oprichtte en zeide :

— Waarmede kan ik U van dienst zijn Madame.

Natuurlijk had die vrouw opgemerkt dat die ander zijn naam niet noemde, noch die van zijn metgezellen, maar dat scheen haar weinig te deren.

Zij tooverde een glimlach op haar schoon

gelaat, ging voort, met een snellen blik op de paarden:

— Misschien zijt gij aanwezig geweest bij het onaangename tooneeltje van zoo even. Die ongelikte beer heeft ons in een zeer lastigen toestand gebracht. Mijn broer en ik hebben volstrekt paarden noodig, Nu meen ik te hebben opgemerkt dat U slechts met U drieën bent. Mag ik vragen of al deze dieren van U zijn?

— Voor zoover ik de geschreven en de ongeschreven wetten van dit land ken zijn al die dieren van mij. Maar vier ervan heb ik gekocht en het vijfde is, na zijn meester te hebben verloren, ons nageloopt. Volgens een gewontewet, is het dus met het tuig, mijn eigendom.

Raffles had in de richting van het paard van den vermoorden man gekeken. Mary Hike volgde die blik, en heel even kwam er een fijne rimpel in het gladde voorhoofd.

— Dat lijkt een goed paard, zeide ze toen langzaam. Hoe komt gij eraan als ik vragen mag?

— Het liep ons na, eenige dagen geleden, na de plek ontvlucht te zijn, waar zijn meester gedood werd. Wij vonden hem in een boschje, — bij toeval.

Mary Hike kneep heel even de lippen oopen, maar dat was alles waardoor zij eenige aandacht verried, indien die al bestaan had. Toen zeide hij volmaakt rustig:

— Er schijnen hier zeer vele afschuwelijke misdaden gepleegd te worden. Welk een land! Hebt gij — hebt gij den man onderzocht?

— Grondig en na dat onderzoek hebben wij hem begraven.

— Zeker zonder te weten wie hij was?

Het leek of Brand iets wilde zeggen, maar Raffles trad hem ongemerkt op den voet en antwoordde even rustig en koel:

— Zonder te weten wie hij was, Madame.

— Vreeselijk! En — zoudt gij ons die twee paarden, die gij eigenlijk te veel hebt niet willen verkoopen? Het is volstrekt noodzakelijk dat wij verder Noordwaarts gaan. Wij willen er U een goede prijs voor betalen. Tom en ik. En misschien als gij ook dien kant uitmoet, misschien zouden zij wel tezamen — — —

Van het ijskoude, strakke gezicht voor haar gingen de blikken uit haar nachtzwarte oogen naar het gelaat van Brand. Zij moest een vrouw voi doorzicht zijn want ze ging onmiddellijk door.

— Misschien wil mijnheer wel een goed woordje doen?

Voor Brand iets had kunnen zeggen, hernam Raffles koeltjes:

— Mijnheer is niet bevoegd om goede woordjes te doen, Madame. Ik sta aan het hoofd van ons kleine troepje en ik alleen heb te beslissen over een uitbreiding van ons reisgezelschap. Die uitbreiding komt me echter volkomen ongewenscht voor.

— Misschien is het niet zeer hoffelijk, maar het is in ieder geval oprecht, hernam de vrouw en haar heele toon, haar uiterlijk, waren plotseling veranderd.

Er lag een duistere gloed in de groote zwarte oogen en de stem had een sissende klank, toen zij kortaf vervolgde:

— Tom en ik denken er natuurlijk niet aan ons op te dringen, maar gij kunt ons toch niet beletten, naar de prijs van die twee paarden te vragen.

— De prijs zou te hoog voor U zijn, Madame, antwoordde Raffles en hij maakte een beweging alsof hij het gesprek als geëindigd beschouwde.

Mary Hike beet zich op de lippen, en haar oogen vlamden, maar voor het overige verried niets wat er in haar omging, toen zij schouderophalend zeide:

— Jammer. Dan zullen wij trachten, ons elders van paarden te voorzien, Tom en ik. Wat zeg jij, Tom?

Het knappe gezicht van den man was op een zonderlinge wijze veranderd. Zijn oogen waren klein geworden en schitterden boosaardig. De tanden blonken als die van een wolf onder het zwarte snorretje.

Maar ook de stem van den man was volmaakt rustig toen hij zei:

— Wij kunnen mijnheer bezwaarlijk dwingen om ons die twee paarden te verkoopen, Mary. Kom, laten wij gaan.

Maar er was iets dat de vrouw nog scheen vast te houden. Haar blikken waren onderzoekend en snel heengegleden over de kleeding van de drie mannen, over hun voortreffelijke wapens, de dure uitrusting, de valiezen van echt rundleder, de bagage en de tenten, tot zelfs de keukenuitrusting, waarmede het pakpaard beladen was, en toen vielen zij plotseling op Foundling.

Het was Henderson die het dier aan de lijn hield, op eenigen afstand. De hond lag op den buik uitgestrekt, zijn bek was weer toegesnoerd met een stevigen riem, daar hij het niet had kunnen vinden met een paar andere honden in de buurt, en hij hield zijn blikken onafgewend gevestigd op Tom Hike, terwijl zijn machtige kop op de uitgestrekte voorpooten rustte.

De leder en lijn, waarmede de reus de hond vasthield stond strak gespannen als een snaar,

even strak als de spieren van het dier gespannen leken.

Een krampachtige rilling liep over het gelaat van Mary Hike. Er trok voor een kort oogenblik een grauw floers over haar wangen. Toen werden haar blikken geladen met een zoo doodelijken haat, dat Brand onwillekeurig een paar schreden achteruit ging, getroffen door die plotselinge verandering.

Het duurde echter maar zeer kort.

Toen keerde de kleur in haar wangen terug, de betooverende glimlach legde zich weer om haar lippen, de oogen herkrepen haar vleiende uitdrukking, en ook de stem klonk heel gewoon, en beefde niet toen zij met een kleine zucht opmerkte:

— Dan blijft ons niets anders over dan afscheid te nemen. Vaarwel dan, mijnheer!

— Waarom vaarwel, vroeg Raffles langzaam. Waarom niet liever: tot wederziens? Al heb ik U dezen dienst tot mijn spijt niet kunnen bewijzen — daarom zal ik U en Uw broeder nog wel terugzien, denk ik.

Op dat oogenblik ging de sheriff, met zijn ster op de linker jaslapel met twee zijner trawanten te paard voorbij.

De oogen van de vrouw rustten even op den stoeren grijsaard met zijn gebruind gelaat. Toen gingen zij naar den hond, die daar onbeweigelijk als uit brons gegoten ternederlag en ten slotte naar dat strakke gelaat met de raadselachtige uitdrukking, daar dicht bij het hare.

En eensklaps draaide zij zich om, vatte haren broeder onder den arm, en verwijderde zich met hem, zonder nog een woord te spreken.

Raffles keek haar een oogenblik na, en zeide toen tusschen de tanden:

— Voor de dag teneinde is zal de sheriff weten wat er is gebeurd! Geen dag mag die gevaarlijke slang met haar zoogenaamden broeder meer op vrije voeten blijven!

— Er zijn immers geen bewijzen, Edward, zeide Brand zachtjes.

— Geen bewijzen? En de horlogeketting. Zou je het een bewijs noemen, als dat afgerukte eind en het horloge zelf bij den man of bij de vrouw werden gevonden?

— Dan — dan zou ik dat zeker een bewijs achten! antwoordde Brand aarzelend.

— En dan de houding van Foundling. Waarom koestert het dier zulk een vreeselijken wrok tegen die twee? Tegen andere vreemdelingen is hij volstrekt niet zoo. Hij laat zich weliswaar niet aanhalen, maar hij kijkt toch de andere lieden niet zoo wraakzuchtig aan. Dat moet een reden hebben.

De dag vorderde. Voortdurend trok de stroom goudzoekers, avonturiers en misdadigers van allerlei slag voorbij.

En de paarden werden voortdurend hooger in prijs. De bazarhouder had het geweldig druk, en maakte schitterende zaken. Men zag ook Dave Birkhead en Mutt Jefferson allerlei inkoopen doen, zakken gedroogde erwten en boonen, rijst, scheepsbesluit, gedroogd vleesch, geweerpatronen en tuigen voor hun paarden, die zij gekocht hadden, zooals zij uit de weide kwamen.

Velen trokken verder, velen kwamen aan.

Er werd gedronken, gelachen, geschreeuwd, bedreigd — en een paar malen werd er ook geschoten. Tegen het vallen van den avond traden de drie mannen het Golden Gate Hotel binnen, waar zij reeds dien morgen voor alle zekerheid het middagmaal hadden besteld.

Het was er vol in de gelagkamer. Men zag er ook Tome Hike en zijn zuster, die blijkbaar nog geen paarden hadden kunnen krijgen en Dave en Mutt, die den volgenden morgen verder zouden trekken, na alles te hebben gekocht wat zij noodig meenden te hebben. En het was inderdaad een komisch gezicht, die langen breedgeschouderden, maar mageren kerel te zien voortschrijden, naast het krombeenige dikkertje, met zijn rood, rond hoofd, dat Dave nauwelijks tot aan de derde vestknoop reikte.

Kort na het middagmaal trad de sheriff binnen, nog altijd vergezeld door twee van zijn helpers. Het gezicht van den man stond ernstig. Hij liet zijn donkere oogen onderzoekend door de zaal gaan, en toen kwam dreunend de kolf van zijn revolver een paar maal neer op een tafelblad, zoodat het onmiddellijk stil werd. Zelfs de spelers en dobbelaars in hun donkere hoekjes hielden even op.

Toen klonk de zware stem van den sheriff door de beroekte ruimte:

— Er is vanmiddag bij mij aangifte gedaan van een moord. Zes dagen geleden is er op veertig mijlen ten noorden van Fort Mackay een eenzame reiziger overvallen. Hij kreeg twee schoten, ieder voor zich doodelijk. Die schoten zijn gehoord en de man is gevonden. Uitgeschud en leeggeplunderd. Aan een vestknoop hing een eindje gouden horlogeketting. Hier is het. De rest moeten de moordenaars hebben. Er is verdenking tegen twee menschen, die hier nu in de zaal zijn. Wij zijn gekomen om ons te overtuigen of zij de rest van de ketting bij zich hebben, of in hun bagage. Laat

niemand zich verroeren, wie ook, want wij maken er ernst van.

De sheriff had zijn plaats achter de tafel verlaten, na in de hoogopgeheven linkerhand het eindje horlogeketting te hebben laten heen en weer schommelen.

Door zijn beide helpers gevolgd, die hun revolvers voor de heup tot schieten gereed hielden, liep hij langzaam door de zaal in de richting van Tom Hike en zijn zuster, die geheel alleen aan een klein tafeltje waren gezeten, en hij was nog slechts een meter van hen verwijderd met de oogen strak op hen gevestigd, toen er aan een naburige tafel plotse-ling een schreeuw klonk gevolgd door anderen.

Iedereen keek naar Dave Birkhead, die daar met een bleek gezicht zat neer te kijken op een linnen beurs, die hij zooeven geopend had om een kaartschuld af te doen, en waaruit zijn dikke vingers een glinsterd voorwerp hadden gehaald. De sheriff had zich met een ruk omgewend en trad toen vlug op Dave toe, met de woorden:

— Zoo was jij het, Dave Birkhead! Sta maar op en ga mee — en geef dat ding hier dat je uit je beurs haalde.

Met een wit gezicht liet Birkhead een gouden horlogeketting waaraan eenige schakels en de musketon ontbraken, in de uitgestrekte, grove hand van den sheriff vallen.

**De naam BATCO op een coupon  
waarborgt niet alleen de waarde  
van de coupon, doch garandeert  
ook de hoogste kwaliteit van de  
cadeaux.**

## HOOFDSTUK V.

## FOUNDLING HEET IETS TE ZEGGEN.

Men had niet kunnen gelooven dat al die ruwe kerels zulk een doodelijke stilte in acht hadden kunnen nemen, toen de groote Dave onder het jammerend geweeklaag van den kleinen Mutt, gevankelijk werd weggevoerd.

Dave was een zeer sterke kerel. Men had ook liever geen ruzie met hem, mijlen in den omtrek maar de slag scheen hem zoo te hebben verdoofd, dat hij aan verzet zelfs niet dacht, en met gebogen hoofd de gelagkamer verliet.

Raffles had een snellen blik in de richting van Tom en zijn zuster geworpen en bromde tusschen de tanden:

— Lach jij maar, serpent! We zullen je wel krijgen!

Brand zat met een bleek gezicht naast hem, en fluisterde:

— Wat was dat? Geloof je — zou het mogelijk zijn, dat die lange kerel het toch werkelijk gedaan heeft?

— Neen Brand, ik geloof het niet, antwoordde Raffles na eenige oogenblikken. Het instinct van een dier kan niet zoo mistasten. En een man als die natuurmensch, die nooit met een groote stad in aanmerking is geweest, kan niet zoo comediespelen. De verbluftheid van dien reus bij het vinden van dat kettinkje was echt!

— Als je gelijk hebt, Edward, dan kan het niet anders, of die schurken daar in die hoek hebben de stukgetrokken ketting in zijn geldzakje weten te moffelen.

— Is dat zoo mogelijk? Er is immers een vrouw in het spel! Een vrouw kan alles als zij wil! Ik heb er nu spijt van, Brand, dat ik den sheriff op de hoogte ben gaan brengen, en niet op een andere wijze ben opgetreden. Met dat sluwe paar daar, zullen wij voorzichtig moeten zijn.

— Maar hun berekening was toch wel wat gewaagd. Als Dave nu eens niet toevallig juist had willen betalen, toen de sheriff binnen trad?

— Dat zou niets te beduiden hebben gehad, Brand. Die man met zijn zuster zouden er dan wel voor gezorgd hebben, dat de beurs en de ketting toch op de een of andere wijze voor den dag kwamen. Maar waar is Mutt gebleven?

Het kleine, dikke kereltje was inderdaad plotseling als door den grond gezakt. Hij had een paar luide kreten geslaakt van drift, woede en verbazing, en toen was hij eensklaps weggesneld.

Brand kon geen antwoord geven, want de deur werd geopend en er trad een vrouw binnen, die aanstonds aller oogen tot zich trok.

Zij was nog jong, zeker niet ouder dan een jaar of achttien, hoogstens twintig, en zij had van dat blonde haar, dat onmiddellijk door zijn glans zijn natuurlijkheid verraadt, en dat in twee dikke wrongen, eenigszins volgens een vroegere, Duitsche mode voor haar ooren was bevestigd. Zij droeg het haar juist op dezelfde wijze als de beroemde Duitsche schermster Maier op wie zij ook overigens wel wat geleek, behalve dat zij wel een hoofd kleiner was dan deze Germaansche Brünhilde. Overigens had zij niets Duitsch over zich in de beteekenis van kwijnend-romantisch. Haar oogen waren diep blauw en groot, haar gezichtje was een weinig gebruid, alsof zij nog niet lang geleden de groote stad verlaten had en het was heel duidelijk te merken dat zij nog niet geheel thuis was in deze wereld, waarin iedereen slechts op zijn eigen voordeel bedacht was en de zelfzucht hoogtij vierde.

Zij kwam schuchter binnen, haar blikken gingen zoekend rond, en omdat het plotseling zeer stil was geworden hoorde iedereen haar duidelijk een vraag tot Jef Merryman richten:

— Is mijn broer hier al geweest, mijnheer? Ik ben Elsie Birkhead. Waar is Mutt? Zij zouden mij hier wachten.

De wenkbrauwen van Jef gingen ver de hoogte in, en hij krabde zich achter het groote oor, met een ietwat verlegen uitdrukking op zijn tronie, toen hij zei:

— Ik ben bang, dat U nog wel wat op Uw broer zal moeten wachten, Juffrouw Birkhead, Ik zal het U maar zoo voorzichtig mogelijk mededeelen — hij heeft een man vermoord en nu zit hij in de nor. Het is nog niet zoo ver, maar ik ben wel bang dat ze hem zullen hangen. Schrikt U er zoo van?

Het meisje was doodsbleek geworden en keek

als om hulp zoekend rond, terwijl ze tegen de deurpost leunde. Haar stem klonk zwak en onduidelijk nu, toen ze hernam:

— Dat is toch niet mogelijk? Heeft hij twist gehad? Dave is zoo vreeselijk opvliegend en ruw, maar ik zal nooit gelooven dat hij opzettelijk een mensch gedood heeft.

— Dat heeft hij ook stellig niet, Miss Birkhead! liet een rustige stem zich hooren, zoodat het in de verste hoeken van de rookerige gelagkamer doordrong.

Het was Raffles die gesproken had.

Hij kwam, met Brand en Henderson op eenige afstand achter hem in de richting van de deur geloopt, en vervolgde, zijn hoed in zijn hand nemend:

— Gij behoeft U niet ongerust te maken, Miss Birkhead — de sheriff zal Uw broeder onmogelijk lang kunnen vasthouden. Er zijn geen voldoende bewijzen voor de schuld.

Op dat oogenblik ging de deur nogmaals open en de kleine Mutt trad binnen, in de hoogste mate opgewonden. Niet zoodra had hij het meisje gezien, dat meer dan een hoofd boven hem uitstak, of hij begon driftig en bijna onverstaaubar van woede te brabbelen:

— Ik had je willen halen, ik ben je misgelopen, zij hebben Dave te pakken genomen, de ezels, de vervloekte domkoppen, ze denken dat hij een kere! ergens in de buurt van Fort MacKay vermoord en uitgeplunderd heeft! Wat een land! Heb ik het niet vooruit gezegd dat het niets voor jou zou zijn — en trouwens ook niet voor mij. Omdat hij een stukje gouden ketting in zijn geldzakje had, namen de dienders hem zoo maar mee! Wat een land! Waar waren we zes dagen geleden. Waren we toen soms in Fort MacKay? Toen zaten we in Vermilion, aan de Peace River, en de hemel gawe, dat we er nog zaten!

Het meisje had de hand aan het hoofd gebracht en stameide:

— Ik begrijp er niets van! Wat praat je van een gouden ketting? Hoe kwam Dave daar dan aan?

— Dat is het juist! schreeuwde Mutt, bijna krijschend van woede. Hij wilde beta.en en vischte dat vervloekte ding tusschen dat geld uit. En de hoofdklabak, de sheriff of hoe ze zoo'n kere! noemen, die zei — als jij dat kettinkje hebt, dan heb je ook dien man bij Fort MacKay overhoop geschoten! En hij nam hem mee, en dat schaap van een Dave volgde hem, of hij geen tien kon tellen!

Waar dient nu al zijn kracht en al zijn bokstalent voor? In zijn plaats zou ik hebben ge-

zegd: Hoepel jij maar op, man, en houd een ander voor den gek. Wat een land! Ik had me krachtiger moeten verzetten tegen jullie plan om hier goud te gaan zoeken. Ik zoek er al vijf dagen naar, en ik heb niets anders gevonden dan vlooiën, slangen en kwartjesvindere! Neen, dan was het nog maar beter geweest als we in Vermilion onze slechtbetaalde baantjes hadden gehouden. Maar natuurlijk — — —

Eensklaps zweeg het kleine mannetje, hij had een blik van het meisje opgevangen een half smeekenden, half bestraffenden blik, en het deed bijna pijn om het zien, hoe hij daaronder als het ware ineenkromp, nog kleiner werd, en met bevende lippen radeloos voor zich uit bleef zien. Elsie Birkhead keek van den kleinen man naar Raffles, en zei, met een flauwen glimlach:

— Mutt is altijd zoo klagerig uitgevallen. Ziet U, wij zijn uit Vermilion weggegaan, omdat het daar toch werkelijk heel treurig met ons gesteld was, we zijn jong, we zijn sterk, en toen iedereen over dat goud sprak, toen heeft Dave zich niet bedacht en wij zijn er op uit getrokken.

— Heeft U op Uw weg menschen gezien?

— Maar heel weinig. Er is eigenlijk niet eens een rechtstreeksche verbinding. Halverwege konden wij eigenlijk niets meer met de auto doen.

— Dus niemand zal ook kunnen getuigen, dat U zes of zeven dagen geleden uit Vermilion zijt vertrokken?

— Iedereen begreep dat van het antwoord veel afhing, iedereen luisterde gespannen en het was nog steeds zeer stil.

In een hoekje stond het damespersoneel van Jef bijeen, en keek niet zonder afgunst naar dat frissche jonge kind met haar ongeverfde lippen en haar ongeschoren wenkbrauwen, die dik waren en fraai gerond.

Elsie boog het hoofd en antwoordde haferend:

— We hadden ons plan om heen te gaan geheim gehouden. Dave was bang dat anderen zich zouden willen aansluiten bij ons. Het is zeker we. tien of twaalf dagen geleden, sedert iemand in Vermilion ons gezien heeft.

Raffles zweeg. Hij had snel uitgerekend, dat men in drie à vier dagen met een goede auto al heel gemakkelijk van Vermilion naar Fort Mackay kan rijden. Dat was een zeer noodlottige omstandigheid.

Zijn staal grijze oogen gingen als onwillekeurig naar Mary Hike en haren metgezel, die schijnbaar volkomen onbewogen toelusterden. De vrouw rookte rustig een cigaret. De oogen

van den man, half dichtgeknepen, waren op het meisje gericht met een uitdrukking, die Raffles niet aanstond.

Hij wist zoo goed als zeker, alsof hij erbij was geweest, dat die twee daar de lage moord hadden gepleegd.

Maar een bewijs kon hij niet leveren, nu die sluwe vrouw hem was voor geweest en zijn plannen doorzien scheen te hebben.

Integendeel, het bewijs drukte nu loodzwaar op een man, die met de zaak niets uitstaande had.

Toen richtte hij den blik weer op het treurige vertrokken gezichtje van het meisje, dat blijkbaar groote moeite had, niet in tranen uit te barsten.

En kort besloten zeide hij, haar bij den arm vattend:

— Kom mee naar buiten, Gij en Uw vriend Mutt! Hij is immers Uw vriend?

— Dat hoop ik tenminste, zeide het kleine mannetje met een aandoenlijke klank van nederige aanhankelijkheid in zijn stem.

— Hij is de beste vriend van Dave en van mij! zeide het meisje, en een warme echte genegenheid klonk in haar stem door.

— Dat meen ik al begrepen te hebben, hernam Raffles glimlachend. Gaat beide mee naar buiten. Wij zullen een krijgsraad beleggen, en daar hebben anderen niets mee te maken. Ik zal U dan alles uitleggen wat er eigenlijk gebeurd is.

Wel eenigszins verbaasd maar gewillig volgden Elsie en Mutt Raffles, en zwijgend liepen zij eenigen tijd voort. De duisternis was zoo goed als volkomen.

Van een straatverlichting had men in Chipe-wyan misschien wel eens gehoord, maar het beginsel toepassen deed men niet. Als er hier een olielantaarn aan een staak van een dakgoot afhing, dan was dit, omdat de eigenaar van dit huis er een particulier vermaak in schepte, de rijke snob uit te hangen.

Men deed het in het kleine plaatsje maar met het licht der sterren en met dat van de maan, en als die er volstrekt niet waren, dan deed men het met zijn ervaring van den weg en een beetje goed geluk.

Maar Raffles, die in de duisternis kon zien als een kat, had niet de minste moeite, zijn twee nieuwe vrienden naar een stille plek te voeren en daar pas voegden Henderson en Brand zich in gezelschap van Foundling bij het kleine troepje.

— Wie zijn die mannen? vroeg Mutt dadelijk niet zonder wantrouwen.

— Dat zijn mijn trouwste vrienden, Mutt, antwoordde Raffles.

En ik hoop ook dat zij mij zullen helpen om deze zaak tot klaarheid te brengen Miss Elsie! En luister nu goed naar wat ik U te zeggen heb!

Met een zachte stem en op zijn klare, korte wijze, deed Raffles nu het verhaal van de vreeselijke ontdekking, op een paar mijlen ten Noorden van Fort MacKay, en van de daarop gevolgde ontmoeting met de Hikes, broeder en zuster, om te besluiten met een kort relaas van wat er in het hotel van Jef was voorgevallen.

Toen Raffles zweeg sloeg Elsie de beide handen voor het gelaat en kreunde:

— Als alles zoo gegaan is, dan is mijn arme broer immers verloren!

— Hij bevindt zich in een moeilijke toestand — verloren is hij echter niet! gaf Raffles ten antwoord.

— Ik ga terug, ik zoek die Hikes op, en ik schiet hen overhoop! gromde het kleine mannetje, uitzinnig van woede.

— Dat zou je vriend Dave niet heel veel baten, Mutt, hernam Raffles hoofdschuddend. Veronderstel dat je erin zou slagen, dan zouden wij aan die twee doode misdadigers niet veel hebben, en men zou je vriend Dave steeds voor den dader blijven aanzien. Bedenk dat men hier tevreden is met een zeer primitieve bewijsvoering. Ik zelf heb nu eenmaal het eindje horlogeketting aan den sheriff getoond, en nu de rest van die ketting bij Dave gevonden is, nu is voor den sheriff de zaak zoo helder als glas. Het zijn ook maar eenvoudige lieden die hier het recht uitoefenen.

— Maar hij mag Dave toch niet vonnissen, kermde Mutt, Hij is toch geen rechtbank?

— Feitelijk mag hij het niet — maar het is de vraag of hij het niet doen zal! antwoordde Raffles ernstig. Paardendieven worden hier zonder vorm van proces opgehangen, dat zal U toch wel bekend zijn. In het beste geval houdt hij Dave vast totdat er een patrouille van de bereden koninklijke voorbijkomt en die neemt hem dan mee naar de eerste Staat waar een rechtbank is, in dit geval Fort MacKay. Maar luister. Nu ik zelf onwillens de aanleiding ben geweest van het zware ongeluk dat U treft, nu voel ik ook de plicht op mij rusten U schade-loos te stellen daarvoor, en ik zal niet eerder rusten voordat ik de ware toedracht aan het licht heb gebracht en die beide schurken heb laten bekennen.

— Maar we weten niet eens, waar ze zich ergens ophouden, die vervloekte zwarte kerel

met zijn zuster. Heeft U gezien op welke manier hij keek naar Elsie? Ik had hem met mijn eigen handen kunnen wurgen.

De kleine man had dit laatste op zachten toon, maar kokend van woede tot Raffles gezegd, die nu al te goed wist wat er omging in het hart van dien goedmoedigen dikkerd, die een niet weelderig, maar toch betrekkelijk rustig leven vaarwel had gezegd, alleen maar om in de buurt te kunnen zijn, van dit mooie meisje, dat hij trouw als een hond volgde, met een schuwe, verlegen liefde.

Raffles legde even zijn hand op den schouder van den kleinen man en zeide:

— Geduld en wat slimheid zullen hier meer bereiken dan ruw geweld. Het is waar dat die twee zich verborgen houden, en dat niemand hier schijnt te weten waar zij hun intrek hebben genomen, want in de hotels, die hier bekend zijn logeeren zij niet, dat weet ik met zekerheid, daar ik er onderzoek naar gedaan heb — maar ik zal die verblijfplaats uitvinden, dat zweer ik, en dan — — —

Op dat oogenblik klonk de zware stem van Henderson uit de duisternis die ongeduldig beval:

— Houd op met dat trekken en snuffelen hond! Je trekt mijn armen uit het lid. Wat scheelt dat dier toch?

Aller aandacht was voor dat oogenblik op Foundling gericht. Het dier trok zoo heftig aan den riem, met den kop zoo dicht boven den

grond, dat zelfs de krachtige Henderson moeite had hem te bedwingen, en daarbij bromde hij kwaadaardig, terwijl zijn nekharen overeind stonden, en zijn oogen als vuurballen gloeiden.

Raffles had het gedrag van den hond onmiddellijk begrepen en zeide verheugd:

— Vrienden, het toeval is ons gunstig! Het dier heeft een spoor geroken, en dat kan alleen maar het hunne zijn — dat van Hike en zijn zuster!

— Is dat dus de hond van dien ongelukkigen man? vroeg het meisje huiverend, vol ontzag ziende naar het groote dier, dat de riem dreigde stuk te trekken.

— Ja — dit is de hond die zij hebben willen dooden, toen hij hen, de moordenaars van zijn meester, wilde achtervolgen. Geef mij die lijn, James. Ik zal mij door den hond laten geleiden — het is duidelijk dat hij ons iets te zeggen heeft — hij wil mij brengen naar de plek waar zij zich verborgen houden.

— En wij? vroeg Brand op zachten toon.

— Jullie keeren terug naar de Golden Gate, waar we de paarden hebben achtergelaten. Wacht mij daar. Het is beter als ik geheel alleen handel. Maar laat je zoo weinig mogelijk zien aan het misdadige tweetal!

En wat U betreft — Miss Elsie — ik raad U dringend aan, buiten hun bereik te blijven. Het zijn zeer gevaarlijke lieden, of ik moet mij sterk vergissen. Wacht mij, totdat ik za. zijn teruggekeerd. Al werd het nog zoo laat Brand!

Geschenken van blijvende waarde voor

**BATCO DE WERELD COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-  
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.



## HOOFDSTUK VI.

## DE BENDE VAN SCHOPPEN TIEN.

Raffles behoefde Foundling volstrekt niet aan te sporen, want het dier trok hem met zoo veel snelheid en kracht voort, nog altijd met de neus vlak boven den grond, dat Raffles de grootste moeite had, hem te bedwingen.

Het was voor iedere hondenkenner overduidelijk, dat het dier langs het eenigszins opgehoogde voetpad van de hoofdstraat een duidelijk waarneembaar spoor volgde.

Even duidelijk was het voor een dierenkenner als Raffles, dat dat spoor moest zijn van een mensch, dien de hond ten doode haatte, want nog altijd stonden zijn nekharen als borstels overeind, en gloeiden zijn oogen.

Maar brommen deed hij niet meer, op een kort maar duidelijk bevel van Raffles.

Mensch en dier kwamen op hun weg slechts twee of drie mannen tegen, die ternauwernood notitie van hen namen.

Na tien minuten reeds was de hoofdstraat teneinde, daar waar zij zonder eenigen overgang dood liep in het prairiegras.

Een zijstraat voerde rechtstreeks en een weinig hellend maar den oever van het grillig gevormde, prachtige meer, waarvan de overzijde alleen bij helder weer te zien was.

Zonder de minste aarzeling trok Foundling Raffles deze zijstraat in, als men tenminste van een straat mag spreken, die over een lengte van bijna honderd meter niet meer dan zeven of acht huizen telt, en toen bereikte zij den oever van het meer, zandig en steenig, met hier en daar wat struikgewas, distels, wilde rozen, en hazelstruiken.

Langs dien oever lagen de huizen wijd uiteen verspreid, de bodem was ongelijk en die huizen lagen dus niet op hetzelfde peil.

Slechts het toeval scheen bepaald te hebben, waar die houten huizen, groot en klein, terecht zouden komen.

Er liep een smalle weg langs den oever, van klei en platgetreden gras, en dit pad volgde de hond nog altijd, zonder ooit naar links of rechts af te slaan, totdat Raffles hem inhield want er waren nu in het geheel geen huizen meer te zien.

Maar Foundling bleef zoo heftig trekken, dat

Raffles wel begreep, dat niet de hond, maar hij zich vergiste, en dat er hier of daar, nog een hut, een huis of een herberg moest zijn.

En zooals steeds in zulke gevallen bleek het instinct van het dier betrouwbaarder te zijn dan de rede van den mensch.

Want na een minuut of vijf bereikten mensch en dier den rand van een soort van kom, een ondiep dal, een paar honderd meter in doorsnede, en in het midden ongeveer van dien kom, verrees een eenzaam blokhuis, door wat pijnboomen omringd, maar voor de rest slechts omgeven door hoog gras en ruig struikgewas.

Slechts een enkel licht was zichtbaar achter een der ramen.

Het scheen een oog te zijn, dat in de duisternis pinkte. Maar het was bij lange na geen vertrouwelijk knipoogje, vond Raffles, want er ging iets sombers, onheilspellends uit van dat enkele, flakkerende licht daar in dat eenzame huis, met de jagende wolken erboven, die op nog meer regen wezen.

Behoedzaam daalde Raffles de helling af, en hij zag aan de houding van den hond maar al te goed dat hij nog steeds op het juiste spoor was. Natuurlijk konden Tom Hike en zijn zuster op dat oogenblik onmogelijk in dat huis zijn, maar dat zij er vertoefd hadden, en er dus waarschijnlijk weer heen zouden gaan, stond voor Raffles vast.

Hij liep in een grooten boog op het huis toe, ofschoon Foundling zich eerst daartegen wilde verzetten, maar plotseling dook hij neer achter een bosje struikgewas, want zijn scherp oog had iets zien bewegen in de nabijheid van het huis.

Hij keek voorzichtig door de takken heen, en zag nu, dat een achttal paarden aan den voorkant en terzijde van het blokhuis waren vastgehouden.

Zonder het minste leven te maken kwam hij naderbij.

De hond gedroeg zich op een wijze, die maar al te duidelijk aantoonde, dat hij daarbinnen vijanden wist, en Raffles was genoodzaakt, den vreeselijken muil van het dier opnieuw

met een riem dicht te binden, zoodat hij hoogstens een zwak gegrom kon laten hooren.

Het schrandere beest scheen echter te begrijpen wat er van hem verlangd werd, want hij volgde Raffles nu getrouw, zonder eenig leven te maken, en zelfs vermijgend, dat hij op een losse tak trapte, die door zijn kraken zijn aanwezigheid zou verraden.

Er was nog een voordeel, dat onder deze omstandigheden niet mocht worden onderschat — den wind woei hun tegemoet, en de paarden zouden dus zeker den lucht van den hond niet in de neusgaten krijgen, en dus ook geen neiging gevoelen om te gaan hinniken.

Binnen weinige minuten had Raffles het eenzame, sombere huis bereikt.

Dat er menschen daarbinnen moesten zijn bewezen de paarden en het licht.

Behoedzaam sloop hij er omheen, met de hand aan de kolf van zijn revolver, en op alles voorbereid.

Hij begreep, met welke soort lieden hij hier te doen had.

Aan den achterzijde van het huis vond hij een deur, die stevig gesloten bleek te zijn.

Maar hoewel Raffles niet was uitgerust zooals hij dat te Londen placht te zijn en zijn kleine etui met fijne, stalen gereedschappen miste, zoo kon dat eenvoudige slot hem toch niet lang den doorgang versperren.

Met behulp van een klein tangetje en een schroevendraaier, noodig bij het repareren en schoonmaken van de wapens, had hij binnen weinige minuten dat slot geopend.

De hond scheen reeds naar voren te willen stormen, maar een enkel, gefluisterd bevel van Raffles, was voldoende, hem rustig aan zijn zijde te doen blijven ofschoon het duidelijk was, dat zijn woede tot het uiterste was geprikkeld.

Raffles stond in een stikdonkere gang, maar een heel zwak lichtschijnsel drong van boven daarin door.

Het was afkomstig van een lichtbron, die zich op de eerste en de eenige verdieping van dat huis moest bevinden, die eigenlijk niets was dan een soort van vliering.

Een steile, houten trap voerde daarheen.

Raffles maakte zich reeds gereed, die trap te beklimmen, toen zijn geöfend oor een geluid opving, in de beteekenis waarvan hij zich niet kon vergissen.

Het was een snel galopperend paard dat daar naderde.

De hond had het ook gehoord en toonde zich onrustig.

Raffles zocht naar een schuilplaats, daar hij het huis niet weer durfde te verlaten, waar hij eenmaal binnen was geslopen, en toen zijn hand langs den wand tastte, vond hij de deur van een kelder, die gemakkelijk te openen bleek.

Haastig ging hij eerst den buitendeur weer sluiten, opdat de argwaan niet zou worden gaande gemaakt, van den ruiter die daar het huis naderde, en toen opende hij vlug de kelderdeur, daalde met Foundling een paar treden af en trok behoedzaam de deur achter zich dicht.

Het was hoog tijd, want hij kon nu duidelijk het brieschen van het paard hooren, het doffe geluid van de laarzen van den ruiter op den grond, en het rinkelen van een halsketting, toen het paard naast zijn makker werd vastgebonden.

Toen klonk er een eigenaardig gefluit, als van een merel en dat moest een sein wezen, want daar boven in het huis ging de deur open, voetstappen klinken op de trap, gingen de kelderdeur voorbij en hielden stil voor de achterdeur.

Toen werd een sleutel in het slot rondgedraaid, stemmen mompelden, en de deur viel dicht.

Onmiddellijk moest Raffles Foundling stevig bij den halsband vastpakken en het dier fluisterend toespreken, want het was bijna niet te houden van woede, en zijn nekhaar was als ijzerdraad, toen Raffles het dier kalmeerend wilde streelen.

En Raffles begreep het aanstonds — het moest Tom Hike zijn, die daar de deur voorbijging, en die daar nu op de hielen van den man, die hem had binnengelaten, de trap beklom.

Een oogenblik daarna was het weer stil.

Snel beraden ging Raffles ook de andere treden van de trap af, bond vlug de voor en achterpooten van Foundling en legde het dier op zijn zijde neer, hem streelend en vriendelijk toesprekend.

Hij wist dat die hond hem een onwaardeerbare strijdmakker zou kunnen zijn, en toch kon hij hem niet mede naar boven voeren, als hij iets wilde vernemen van wat daar beraadslaagd werd, want het dier was zoo buiten zich zelf van krankzinnige woede, dat het ook de bevelen van Raffles, aan wien het zich zeer had gehecht, niet zou opvolgen, en hun beider aanwezigheid door grommen of krabben over den vloer zou verraden.

Raffles liet hem achter in de duisternis, klom haastig de keldertrap weer op, bereikte de gang, en besteede de trap, met de wetenschap,

dat hij zich van dat oogenblik af in levensgevaar bevond.

En hij bereikte nog juist de deur, waaronder de lichtstreep zichtbaar was om te kunnen hooren, dat een mannenstem daarbinnen vroeg:

— Wat is dat, Brace, heb je je meid niet meegebracht?

— Neen — die heb ik hier voorloopig niet bij noodig! klonk duidelijk en ruw de stem van Hike, en Raffles wist dus in een paar seconden al twee zaken: Brace was de werkelijke naam van Hike, en de vrouw in zijn gezelschap was heel zeker zijn zuster niet!

Bijna aanstonds ging Brace met een ruwe lach voort:

— Nee, ik heb nou wat anders! Jongens wat een fee-tje!

— Hoe ben je daarzoo in eens aan gekomen, chef? vroeg een lijkige sleepende stem.

— Dat is eigenlijk een vakgeheim! Maar jullie mogen het wel weten. Om te beginnen heb ik haar broer in de nor weten te krijgen met een trucje, dat niet voor de poes is, al zeg ik het zelf. Er was nog een knul bij, maar die telde heelemaal niet mee, en die ligt daar nu ergens met een gat in zijn hersens in een huis — maar waar dat is raakt jullie niet.

Ik kon haar dus makkelijk met me meenemen!

— En ging ze gewillig mee? vroeg de lijkige stem.

— Nee, Jim Barkeley, antwoordde Brace, niet bepaald gewillig. Maar ze ging dan toch — of liever, ik heb haar gedragen.

— En — Mary, wat zei die? vroeg de man die met Barkeley was aangesproken.

— Daar heb ik niet naar gevraagd! Om de waarheid te zeggen verveelt ze me een beetje, en ik denk haar hier achter te laten. De bende van schoppen tien, waarvan ik de eer heb, stichter en aanvoerder te zijn, kan het ook wel buiten haar stellen. Maar jij bent altijd verliefd op haar geweest, geloof ik, Barkeley.

— Dat is te zeggen, — verdedigde de man met de lijkige stem zich.

— Verdedig je maar niet! Je bent altijd zoo verstandig geweest, geen hand naar haar uit te steken, zoolang ze mij beviel. Je kunt haar nu voor een prikje overnemen. Of wacht eens — je bent altijd een goede luitenant geweest, al ben je wat traag van begrip, en daarom krijg je ze hierbij van me cadeau, bij wijze van schenking, vrij van rechten. Bevalt je dat?

— Daar moet ik even over nadenken! zeide de stem van Barkely traag — Zie je — ik geloof dat ik me nu in mijn gevoelens als

man gekrenkt moet achten. Vergis ik me niet, dan verbiedt mijn trots mij, om zoo'n ongevraagd geschenk aan te nemen. Maar zooals je zegt, Chef — ik zal nooit doodgaan aan een aanval van snuggerheid en dus — top.

Er volgde een geluid als van twee in elkaargeslagen handen, en een schorre stem bulderde:

— Eenmaal, andermaal, toegeslagen!

Raffles stond met gebogen hoofd toe te luisteren. Geen woord ontging hem. De mannen spraken luid, vast overtuigd, dat niemand hen kon beluisteren.

En een gevoel van walging kroop in hem op, nu hij de getuige moest zijn van zooveel verdorvenheid, in mannen, die daar een vrouw versjacherden als een waardeloos vot.

— En nu over zaken! hernam Brace, alles loopt op rolletjes, jongens! Op een ding na, en dat is dat ik geen paarden heb kunnen krijgen. En paarden moet ik hebben, voor mijn nieuwe aanwinst die nu smachtend op mijn terugkomst wacht haha — en voor mij zelf. Ik ben nu hier gekomen op jouw paard, Barkeley, maar we kunnen zoo niet voortgaan. Een bende van schoppen tien zonder bereden manschappen en een paar extra paarden, dat is een bende die het wegschoppen niet waard is.

— Hier zijn geen paarden meer te koopen, zeurde Barkeley.

— Dat zei ik toch al, ezel, maar wat je niet kunt koopen, dat neem je! Ik weet er op zijn minst drie, en misschien wel vijf, en van de beste! Een daarvan is het eigendom geweest van G. C. Ik weet niet wat die letters beduiden. En jullie behoeven het evenmin te weten, tenminste voorloopig. Dat is een particuliere zaak tusschen die man en mij. Hij is dood, en zijn paard is opgevangen door een troepje Engelschen, met wie ik ook nog een appeltje te schillen heb. Jongens, als jullie die uitrusting hadden gezien! Daar zit geld, of ik heb er geen verstand meer van. Een extra pakpaard hebben ze ook. Maar als die naar de goudvelden trekken, dan heb ik zoo'n voor gevoel, dat ze die niet levend bereiken. Nu, op die paarden heb ik het voorzien.

— Waarom al die omslag! zeide Barkeley, die de woordvoerder der anderen scheen te zijn. Waarom heb je niet eenvoudig de paarden van die twee kerels genomen — hoe was hun naam ook — van Dave Birkhead en Mutt Jefferson?

— Daaraan heb ik natuurlijk ook gedacht, maar dat ging niet. Dave had die twee paarden besteld en zelfs al betaald, maar zoodra hij

in de gevangenis werd opgesloten, legde de sheriff beslag op de twee paarden en zette ze in zijn eigen stal. Dat schijnt hier zoo de wet te zijn. Komt zoo'n man niet vrij, binnen een bepaalden tijd, dan worden die paarden verkocht.

Maar Birkhead komt nu eenmaal niet vrij, en zijn makker — die is juist voor goed bevrijd, die heeft zich niets meer aan te trekken van de ellende van deze wereld. En omdat die paarden natuurlijk moeten vreten, daarom legt de politie beslag op ze. Ik kan niet wachten op den verkoop. Ik wil ook liever niets met de politie te doen hebben voor mijn uur geslagen heeft. Daarom zullen we nog vannacht netjes de paarden van dien brutalen Engelschman inpikken jongens! Het is een goede dag voor mij geweest.

— En waar vind ik Mary? vroeg Barkeley, waar kan ik mijn cadeautje gaan opduikelen?

— Je zult haar vinden in de kroeg van Pestalozzi, den Italiaan en een goed vriend van me! Daar wacht ze me natuurlijk nog altijd, en ze weet heelemaal niet wat haar te wachten staat, het lieve poesje! Maar wacht eens even, Barkeley — je zult zoo goed zijn, haar voorloopig niets te zeggen, en haar vast te houden totdat alles met die paarden achter den rug is, want ik wil geen herrie, voor we hier goed en wel vandaan zijn.

Als dat lieve, blonde deerntje eenmaal mijn vrouw is, dan zal Mary zich wel schikken. En schikt ze zich niet...

De spreker moest zeker een of ander veelbeekend gebaar hebben gemaakt want het bleef doodstil na deze woorden, en pas na eenigen tijd zeide een andere mannenstem:

— Ik heb altijd gezegd — geen vrouwen bij de troep, evenmin als op een schip. Ik ben kapitein geweest, en ik spreek uit ervaring. Liever honderd pestratten aan boord dan een enkele vrouw! Het is tuig, en wie er veel van opruimt, doet een goed werk, dat is mijn meening.

— Ik zal je goeden raad in gedachten houden, Sniff, zeide Brace sarcastisch maar of ik hem opvolg is een tweede. Want voor mij zou het leven waardeloos zijn zonder de vrouwen. Maar er moet afwisseling zijn, begrijp je?

— Dat is het hem juist, chef, zeide de zelfde

stem. Die afwisseling zal jou nog eens de nek kosten. Daar bedoel ik niets kwaads mee, maar wat je daar nou met Mary uithaalt — dat breekt je vroeg of laat op, of mijn naam is geen Efraim Sniff. Ik schijn Mary beter te kennen dan jij. Zeg — was ze erbij met die zaak van G. C., die je ons liever niet vertelt?

Er klonk een geluid van een snel achteruitgeschoven stoel over een houten vloer en toen klonk de stem van Brace dreigend:

— Wat bedoel je daarmee, rood beest?

— Wel — wat ik daarmee bedoel is, dat ik niet wil weten wat dat voor een zaakje was, maar dat je je net zoo goed aan een boom hier bij het huis kunt opknoopen, als Mary ervan afweet, en je smijt haar nu in een hoek!

— Je beleedigt me, roodkop, ze krijgt mij immers in de plaats? lijsde de stem van Barkeley.

— Geen woord meer! zeide de stem van Brace, plotseling ijskoud geworden. Jullie spreekt tegen je chef, honden. Ik duld geen aanmerkingen, en ik laat jullie in den steek, als ik nog zooiets hoor. En luistert nu allen. Mijn blondje is hier vlak bij, goed vastgebonden aan een boom. Schreeuwen kan ze niet, want ze heeft een prop in haar mooie mondje. Over een kwartier breken wij op en gaan de paarden halen. Ze kampeeren bij de stad. En als ze ze niet goedschiks willen afgeven....

Weer scheen er zeker een verklarend gebaar te volgen waarop het antwoord een instemmend, goedkeurend gemompel was.

Raffles behoefde niets meer te hooren. Hij begreep dat de tijd drong. Zijn vrienden moesten tot iedere prijs zoo spoedig mogelijk gewaarschuwd worden. De paarden bevonden zich weliswaar in den stal van het hotel, maar wat zou de enkele bewaker, die daar was, tegen tien goed gewapende, en tot alles in staat zijnde schelmen kunnen uitrichten?

En het was zeer goed mogelijk dat Brand en Henderson daar ook in den stal waren, ter bewaking van de kostbare en onmisbare paarden!

Zij liepen kans, zonder veel praatjes te worden neergelegd!

Raffles sloop de trap weer af, ging in den kelder, maakte de pooten los van den hond, lijnde hem aan, en stond een oogenblik daarna weer in den donkeren nacht daarbuiten het huis.

## HOOFDSTUK VII.

## FOUNDLINGS WRAAK.

Menig andere man zou nu, zooals men dat wel noemt, met de handen in het haar hebben gezeten, want velerlei waren de opdrachten, die het lot hem thans gebod uit te voeren.

Hij moest de rampzalige vrouw tot iederen prijs bevrijden, die in de handen was gevallen van den schurk daarboven, zonder nog te weten waar de boom ergens stond waaraan zij was vastgebonden, hij moest Brand en Henderson gaan waarschuwen, hij moest den diefstal van de kostelijke paarden tegengaan, die op dit tijdstip niet meer te vervangen waren, al bood men er een fortuin voor, en hij moest de lagen misdaad op den eenzamen trekker daar ten Noorden van Fort MacKay wreken.

De hond liep met den kop over den grond nijdig grommend te snuffelen.

Het was duidelijk dat het dier slechts met tegenzin de plek verliet, waar hij zijn doods-vijand moest achterlaten.

Raffles moest hem eerst letterlijk voort-trekken aan den lederen riem en toen deden een paar bestraffende woorden hun werk.

— Zoek, Foundling, fluisterde Raffles zacht, Brave hond, zoeken.

Hij bezat volstrekt niets dat aan de vrouw toebehoorde, maar hij hoopte op het instinct van het dier.

De boomen waren vrij talrijk, maar de hond scheen volkomen te begrijpen, wat Raffles van hem verlangde, en hij begon dadelijk ijverig te snuffelen.

Nauwelijks tien tellen later begon hij zoo snel te loopen, dat Raffles moeite had, hem bij te houden.

Zijn doel was een hooge populier, op een tachtigtal meters van het huis verwijderd en te midden van een boschje van dezelfde soort boomen staande.

Het was hier zoo volkomen donker, dat zelfs Raffles niets kon onderscheiden.

Maar de hond had zijn oogen niet noodig — hij keek als het ware met zijn neus.

Een oogenblik daarna, stond hij zachtjes met den staart kwispelend, voor een mensche-lijke gedaante stil, die slechts overeind scheen te worden gehouden door de dikke koorden, waarmede zij aan den boom was vastgebonden.

Raffles trekte reeds den hand naar den prop uit, toen hij bedacht, dat hij met een vrouw te doen had, die waarschijnlijk aanstonds in

haar angst luid zou gaan schreeuwen.

Hij zeide dus op zachten, vriendelijken toon :

— Gij zult mij in de duisternis wel niet herkennen, maar toch zeker wel den hond. Ik ben een vriend ! Foundling heeft mij bij U gebracht. Vooral geen kreet, niet het minste geluid, want de kerels zijn daarbinnen met zijn tien !

Nu eerst nam hij den doek uit haar mond, en de vrouw liet een soort van snik hooren, en dat was alles.

Raffles trok zijn vlijmscherp jachtmes uit de scheede, en sneed de koorden door, die de ongelukkige aan den boom vastsnoerden.

Zij was zoo uitgeput en doodelijk ontsteld dat hij haar in zijn armen moest opvangen en kalmeerend toespreken.

— Gij moet nu sterk zijn ! Vrees niets meer, gij kunt immers op mij staat maken ! Denk aan Uw broeder ! Bedenk alleen dat onze kracht hem thans nog kan redden. Zult gij sterk zijn, Miss Elsie ?

— Dat beloof ik, antwoordde het meisje, zich hoog oprichtend.

— Kom dan mee ! Gij kunt toch zeker paard rijden ?

— Dat kan bijna iedere vrouw in deze streek.

Dan zullen wij twee van hun paarden nemen, en als zij die missen — en U ook, dan zullen zij misschien wel van de heele onderneming af-zien ! Brave loopt te veel gevaar, als hij hier blijft.

— Welken naam hebt gij daar genoemd ? vroeg het meisje verschrikt.

— Brave, de man noemde zich Hike, maar dat is blijkbaar niet zijn eigen naam !

— Dan hebben wij te doen met den groot-sten schurk, hier in de streek, die als sedert een paar maanden gevreesd wordt als een booze ziekte, antwoordde het meisje bevend.

— Des te meer reden om haast te maken ! Geef mij een arm. — Ik kan beter zien in de duisternis !

Een oogenblik daarna hadden zij de paarden bereikt, en Raffles maakte snel twee van de minst vermoeide dieren los, die alle nog gezadeld waren.

Al die zadels waren natuurlijk voor mannen bestemd, maar dat scheen voor Elsie niet het minste bezwaar op te leveren, zich op den rug

van haar paard te werpen, het de hooge hakjes van haar schoenen in de flanken te drukken en weg te ijlen, alsof zij door duivels achtigte gevolgd werd.

Raffles dreef zijn paard naast het hare, vroeg onder het voortrennen, terwijl Foundlin met groote sprongen volgde:

— Was hij allen toen hij U overviel?

— Geheel alleen! Mutt en ik waren in het kleine huisje dat wij gehoord hadden. Hij sloeg den armen Mutt dadelijk met een ijzeren knuppel neer, overweldigde mij, droeg mij naar buiten, en wierp mij voor zich op zijn paard.

Ik verloor het bewustzijn en kwam pas weer tot mijzelf om te ontdekken dat ik stevig aan een boom was vastgebonden en niet kon schreeuwen.

— Het zal hem betaald worden gezet — vroeg of laat, bromde Raffles tusschen de tanden.

Het duurde geen tien minuten alvorens zij het stadje bereikt hadden, waar nog altijd geen volmaakte rust heerschte, ofschoon het reeds diep in den nacht was, want men hoorde nog uit eenige kroegen het dronken gelal van goudzoekers, en het krijschend gelach van eenige kellerinnen uit die inrichtingen.

— Wij zullen eerst naar Uw eigen huis rijden — misschien is Mutt nog te redden, wij hebben nog wel tien minuten voor dat e bandieten hier zullen zijn — als zij tenminste komen.

Het meisje wierp hem een dankbaren blik toe, zonder iets te zeggen.

Zij waren juist van de paarden gestegen, terwijl de hond zeer vermoed van dien langren, zich hijgend op den grond neervlijde, toen de deur van het kleine blokhuis openbloog en een vrouw naar buiten stormde, die hen zelfs niet scheen te zien, maar onmiddellijk op een van de nog niet vastgebonden paarden toeliep, het dier een klap op het kruis gaf, met de eene hand de manen en met de andere den zadelknop greep, zich als een volleerde acrobaat op den rug van het hollende dier slingerde en het als een turie begon te ranselen met de bloote vuist.

Zij was reeds uit het oog verdwenen, voor Elsie nog had kunnen uitroepen:

— Maar — dat was die vrouw! dat was Mary Hike! Wat deed zij hier? Wat wilde zij van onzen armen Mutt?

Zij ijldde naar binnen en Raffles volgde haar op den voet.

Hij vond haar neergeknield naast den doodsbleeken, kleinen man, met zijn vriendelijk gezicht, die nu een zwakken glimlach vertoonde, en met matte stem zeide:

— Blij dat je er bent, Elsie. Dat heeft deze zeker opgeknapt! Ik wilde wel eens dat ik zoo groot en zoo sterk was! Maar helaas, ik ben niet veel waard — ik heb je niet eens kunnen beschermen! Maar ik heb het trachten goed te maken door — wat ik nu gezien heb!

— Wat deed je dan, Mutt — mijn arme jongen? vroeg Elsie, zijn hoofd met den arm ondersteunend en zijn natte haren van zijn voorhoofd strijkend.

— Ik wist naar het venster te kruipen en een van die zwervende negerschooiertjes binnen te roepen! Die heb ik net zoo lang naar die zwarte duivelin laten zoeken tot hij haar vond en hierheen kon sturen.

— Maar waarom, vroeg Elsie ontdaan.

— Begrijp je het nog niet? Het was een slimigheidje van me! Ik begreep wel dat zij, als zij het wist, dat Hike jou ontvoerd had, niet zou rusten, voor hij je weer had laten gaan.

— Maar waarom kon je dat denken? Waarom kon je gelooven dat zijn zuster....

— Zijn zuster, herhaalde de kleine man schamper, een kind kon toch wel zien, dat zij zijn zuster niet was! Eerst dacht ik het ook — maar ik weet nu wel beter! Je had haar gezicht moeten zien toen ik het haar vertelde.

Ik dacht eerst dat ze me wilde vermoorden, omdat ik het had toegelaten. Alsof ik hem zelf niet graag een kogel door het lichaam had geschoten, als hij mij maar vijf seconden den tijd had gegund. Maar ik ben nu eenmaal een armzalig onbruikbaar sujet!

— Je hebt gedaan, wat je kon, Mutt. Je bent mijn lieve vriend! Je moet zorgen dat je weer gauw beter wordt, zeide het meisje met tranen in de oogen.

Raffles had zwijgend en ernstig toegelisterd.

Hij begreep de volle beteekenis van hetgeen de kleine man daar had opgebiecht. Mutt scheen zelf niet te weten dat hij als het ware een natuurkracht op den bandiet Braze had losgelaten die hem zou verdelgen.

Hij nam een kort besluit, richtte Elsie op, en zeide tot Mutt:

— Ik zal je zoo spoedig mogelijk een dokter sturen. Ofschoon — laat eens zien — die wonde is niet doodelijk, en ik kan haar zelf wel verbinden.

Wacht totdat ik terugkeer met mijn verbandtrommel, Mutt. Elsie, ga met mij mede, want je bent hier niet veilig genoeg. Wij zullen je naar de Golden Gate brengen.

Van een schoonen lap maakte Raffles snel een noodverband en bond dit den gewonde om het hoofd. Toen vatte hij Elsie, half verbijsterd nog van schrik en afschuw, bij de hand, knikte den kleinen man bemoedigend toe en voerde het meisje naar buiten.

— Maar — waar is de hond — waar is Foundling gebleven? riep Elsie plotseling uit, toen zij voor het lage hekje stonden, dat het huis aan alle zijden omgaf.

— Dat is waar — de hond is niet mede naar binnen gegaan kreet Raffles ontdaan. Dan kan het niet anders, of het woedende dier is die vrouw achterna gerend, ondanks zijn vermoeidheid! Luister, Elsie — het beest zal onheil aanrichten. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat hij die ongewapende vrouw aanvalt — hij zou haar in stukken scheuren! Denk je dat je alleen het hotel kunt vinden?

— Gemakkelijk! Maar u wilt toch niet —

— Ja, dat wil ik! Ik moet weten waar de hond is. Ik moet hem weder opvangen voor hij de vrouw verscheurt. Ook zij was er bij toen zijn meester vermoord werd. Ook haar haat het dier boven alles ter wereld. Ik zal dit eene paard nemen en terug rijden. Stel mijn vrienden van alles op de hoogte. Zeg hun, dat zij in de eerste plaats de paarden en de bagage in veiligheid moeten brengen. Wacht — zeg hen dat zij naar het huis van den Sheriff moeten gaan. Die zal ons zeker weten te beschermen. Ga met hen mede en wacht gij alleen daar mijn komst af.

— Maar — gij alleen tegen die bandieten! zeide Elsie op bevenden toon.

— Denk niet dat ik zoo dwaas zal zijn, den strijd met hen aan te binden — ik wil slechts trachten, de vrouw in te halen en Foundling terug te roepen. Ik vertrek nu — tot straks en haast u!

Reeds had Raffles zich op den rug van het paard geslingerd en het dier de sporen gegeven.

Het geluk was met hem want de vrouw had juist het meest vermoeide paard genomen en dat van Raffles was jong, vurig en sterk.

In de duisternis rende hij de nederzetting weder uit, en stooft de vlakke op.

Juist kwam de maan te voorschijn van achter een wolkenbank en hij kon nu vrij ver voor zich uit zien.

Daar was reeds, flauw zichtbaar, de rand van de dalkom, waar zich het huis bevond, het huis waar de bandieten zich verzameld hadden.

Hij luisterde scherp, maar hoorde niets dan

het hoefgestamp en de hijgende ademhaling van zijn eigen paard.

Even hield hij het in, maar aanvankelijk hoorde hij niets anders dan het verre geschreeuw der bedronken goudzoekers in de kroegen der nederzetting.

Toen meende hij hoefgetrappel te hooren — maar het was niet van een enkel paard. Daar moest een vrij talrijke troep rijden, daar voor hem uit!

Waren het de bandieten die op paardenroof uittrokken?

Neen! Want het geluid werd zwakker, niet luider. Daar gingen dus ruiters in de richting van het eenzame huis. Wie waren het? Wat zochten zij er? Konden het vrienden zijn van de bandieten daarginds?

Raffles dreef zijn paard weer aan. Diep gebukt over den hals van het dier joeg hij voort.

En op een hoog kopje gekomen, overzag hij het dal en ontwaarde de mannen die daar in een korten draf voortreden, recht op het huis af. Ook zij hadden juist een heuveltop bereikt en hun gestalten teekenden zich voor korten tijd duidelijk tegen den maanlichten hemel af. Zij waren zes in getal en hun breedgerande hoeden, het tuig hunner paarden, de snit hunner uniformenjassen lieten Raffles geen oogenblik in twijfel omtrent hun identiteit — het waren manschappen van de Koninklijke Bereden Politie!

Zij kwamen uit Westelijke richting en daar de vrouw nergens te zien was, moest zij reeds het huis bereikt hebben.

De donkere gedaanten daalden reeds weder de helling af en werden thans onzichtbaar. De denneboomen verborgen hen voor het oog.

Op zijn beurt daalde Raffles in den dalkom af. Daar lag het huis. Nog steeds brandde er dat eene licht. Raffles dreef zijn paard tot spoed aan. Hij gevoelde, dat de ontknooping thans snel moest naderen.

Vermoedelijk hadden de politiemannen van een spion bericht gekregen van de aanwezigheid der bende in het huis en poogden het nu te omsingelen.

Steeds nader kwam Raffles, tot hij nauwelijks tweehonderd meter van het huis verwijderd was.

Hij steeg af en bond het paard aan een boom vast.

Toen sloop hij nog naderbij.

Plotseling, toen hij nog maar vijftig meter van het huis verwijderd was, klonk er een schel fluitsein door den nacht — de politiemannen

waren gezien!

Misschien was het de vrouw, misschien was het een wachtpost, die ter elfder ure door de bandieten was uitgezet.

Onmiddellijk daarna klonken er schoten.

Een kogel floot Raffles dicht langs de wang en het moesten dus de bandieten zijn die daar vuurden.

Daarop raakten snel achtereen de politiekarbijnen. Kreten van pijn en woede klonken.

Op zijn buik zich voortschuivend kwam Raffles steeds nader.

En nu zag hij duidelijk, hoe in het maanlicht de bandieten zich op hun paarden wierpen en de vlucht namen.

Mary Hike was aan hun hoofd en de troep joeg als een spooksel over de vlakte, steeds vurend.

En wat er daarop geschiedde, had zoo snel plaats dat het oog de gebeurtenissen nauwelijks kon volgen.

Brace kwam als laatste het huis uitstormen, liep naar den zijgevel en maakte het halster van zijn paard los. Er werd hem iets toegeroepen door den aanvoerder der afdeeling Politie, maar hij antwoordde met een gemeenen vloek en wierp zich op den rug van zijn paard. Op hetzelfde oogenblik maakte zich iets uit de duisternis los, dat snel als de bliksem tegen het paard opsprong — hooger nog — en een verschrikkelijke kreet klonk door den nacht.

Het was de hond! Het was Foundling, die zich dol van woede en haat op den moordenaar van zijn meester had geworpen en zijn vreeselijke tanden in zijn strot had begraven!

Rochelend viel Brace van zijn paard en dadelijk waren de politiemannen om hem heen.

Toen Raffles nog nader kwam, steeds voortkruipend op zijn buik, voelde hij iets ruigs en warms tegen zijn hand. Het was Foundling, hijgend en ten doode vermoeid. Gewillig liet het dier zich aanlijnen.

Raffles luisterde scherp toe.

Een sergeant had zich over den doodelijk gewonden man heen gebukt en zeide:

— Als je nog een grein geloof in je hebt, Braze, bidt dan nu man. Redt je ziel — je bent verloren.

Er volgde een rochelend gekreun. Toen de stem van den ongelukkige:

„Ik heb mijn bekomst — ik weet het. Ik kreeg wat me toekwam. Die hond.... was van den man dien.... dien ik gedood heb.... doorzoek mijn kleeren maar.... zijn geld.... portefeuille.... bij Fort Mac Kay.... er zit een kerel in de gevangenis.... die deed het niet.... mijn werk.... ik deed het.... met die duivelin.... Mary.... ik sterf.... vergiffenis, Heer....

Dit waren zijn laatste woorden. Een groot misdadiger had geboet.

Raffles richtte zich behoedzaam op. De hond volgde hem gehoorzaam.

Hij liep naar zijn paard, maakte het los besteed het en reed langzaam terug naar de nederzetting.

Een onschuldig man was gered — maar tot welken prijs!

## BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

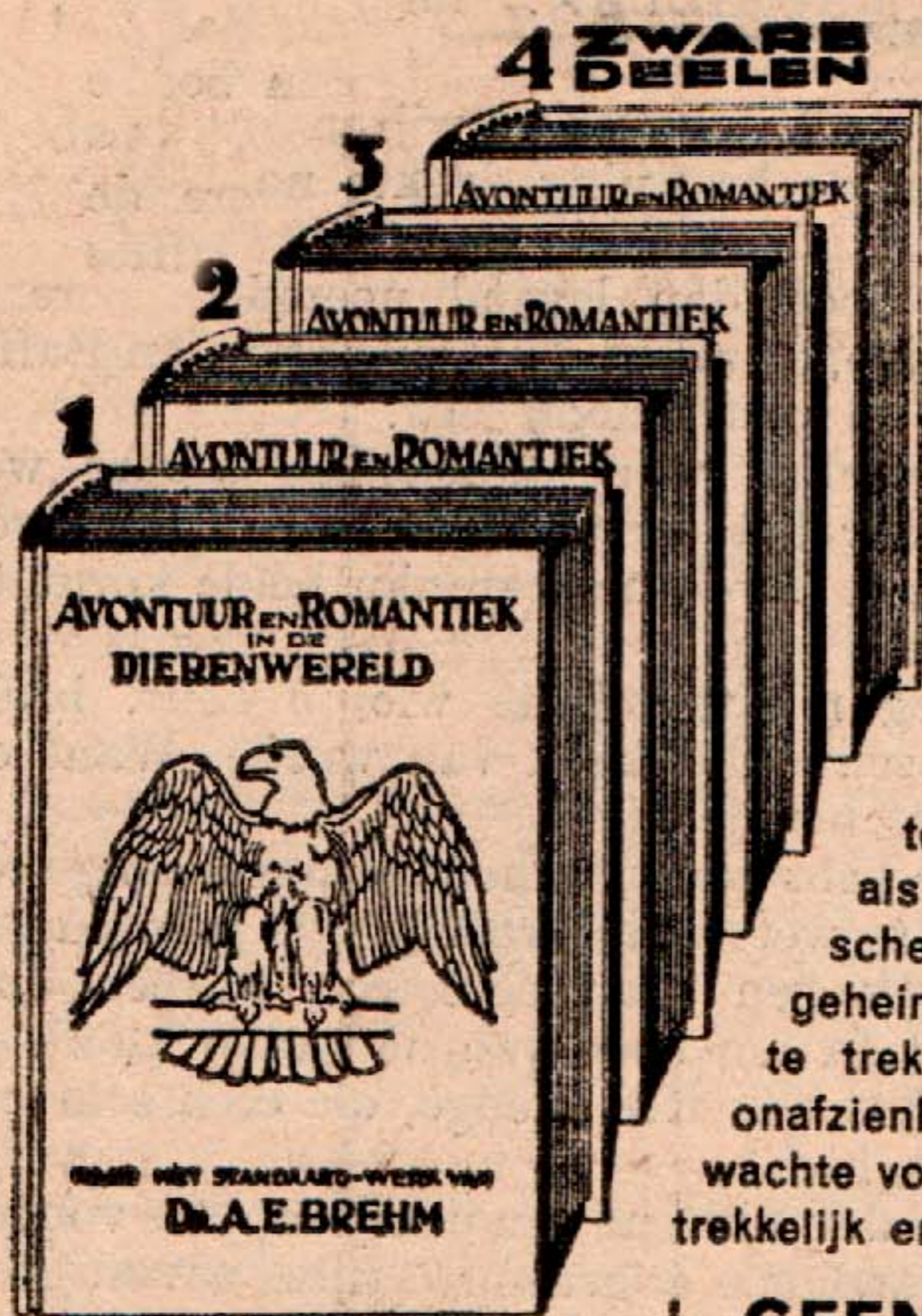
PIRATE

ENZ.

De volgende aflevering bevat:

# De bende van Schoppen Tien.





Complete  
fraai gebonden  
standaard-uitgave

**4**  
DEELEN



2160 bladzijden  
en ruim  
60 kleuren-  
drukplaten  
200 foto's  
250 teekeningen



WAARDEVOL  
BEZIT VOOR  
OUD EN JONG

Binnen het bereik  
van  
iedere beurs!

**GEEN DROOG  
WETENSCHAPPELIJK  
WERK** ←

**MAAR** uiterst boeiende verhalen van onver-  
schrokken reizigers, die de wildernissen  
der wereld zijn ingetrokken en daar in de meest onherbergzame  
oorden hebben verkeerd, temidden van de grootste gevaren, vaak  
ten prooi aan de hevigste ontberingen . . . . De lezers worden  
als het ware opgenomen in het gezelschap van die moedige vor-  
schers, om met hen de magische natuurpracht en onbeschrijflijke  
geheimzinnigheid te ondergaan van de dichte oerwouden, om mee  
te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken, te doorkruisen  
onafzienbare steppen en woestijnen . . . . En deze verhalen, vol onver-  
wachte voorvallen, boeiend als welke roman ook, zijn zoo bijzonder aan-  
trekkelijk en hoogst interessant, omdat zij

**GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID**

zijn, want zij zijn ontleend aan het beroemde werk van den grooten dier-  
kundige

**Dr. A. E. BREHM**

aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernis-  
reizigers. Zelden is een uitgave met zoo algemeene waardeering door  
pers en publiek ontvangen. Wij geven hier eenige aanhalingen uit de vele  
persbeoordelingen :

Dit prachtwerk verrast telkens weer door de boeiende wijze van vertellen  
en de mooie illustraties . . . . Rijk vertelmateriaal voor de scholen . . . .  
Gezellige boeken . . . . Reeds bij het lezen der eerste regels wordt de  
lezer geboeid en dat blijft zoo! . . . .

Bekende paedagogen als Fr. M. Ludwinus (Voorzitter R. K. Keurraad) en  
Stamperius bevelen de uitgave ook aan als uitnemende lectuur voor de  
jeugd. „Deze verhalen hebben de dubbele verdienste, dat zij niet alleen  
boeien, maar ook de belangstelling wekken voor het leven der natuur en  
voor al het merkwaardige en schoone, dat daarin op te merken en te ge-  
nieten valt.”

Om een ieder in de gelegenheid te stellen zich deze standaard-uitgave aan  
te schaffen, hebben wij zeer gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld.  
Franco toezending van de vier deelen geschiedt na ontvangst van onderstaan-  
den bon.

**BON** ←

Aan den ROMANBOEKHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM C.  
Ondergeteekende wenscht franco-huis te ontvangen de vier in pracht-  
band gebonden deelen van Uw uitgave :

AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

{ tegen betaling à contant van fl. 12.—  
\* { tegen 5 maandelijksche betalingen van fl. 2,50  
tegen 13 maandelijksche betalingen van fl. 1.—  
Het bedrag van fl. 12.—/de eerste maand. termijn van fl. ....  
is heden gestort op Uw postrek. No. 60092/per postwissel verzonden.

NAAM \_\_\_\_\_

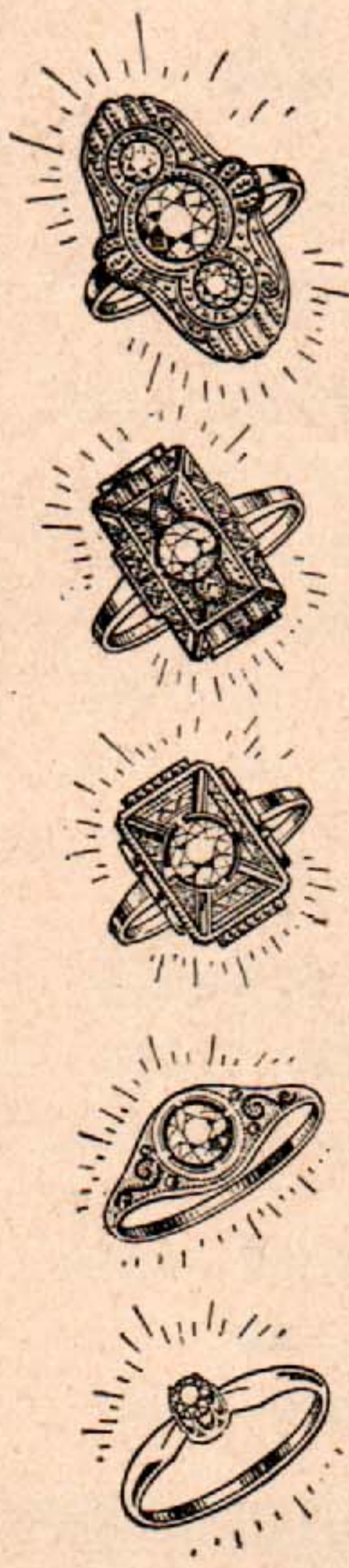
ADRES \_\_\_\_\_

\*) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

L.L.



Dames,  
neem ze  
onder de  
loupe!



**DIE PRACHTIGE ECHE  
DIAMANTRINGEN  
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR  
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringen catalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

<b>CLYSMA No. 30</b>	<b>NORTH STATE</b>
<b>MAVRIDES ROYAL</b>	<b>GOLD DOLLAR</b>
<b>CLIX</b>	<b>PIRATE</b>
<b>BRISTOL</b>	<b>FLAG (10 STUKS)</b>

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

**5 B O N**  
**GRATIS PUNTEN**  
 Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam .....

Adres .....

Stad .....

**L 50**

Te posten in open enveloppe, porto 1½ cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

**BATCO DE WERELD COUPONS**